

M A R I A M P E T R O S J A N O V Á

The background of the cover is a dark, textured illustration of a building facade at night. It features a brick wall, a window with a white curtain, and a door. A large, dark silhouette of a bird is superimposed over the right side of the cover. A white bird is shown in flight, emerging from the window. The title is written in a large, white, serif font.

DŮM, VE KTERÉM...

PRÁZDNÁ HNÍZDA

FRAGMENT

Dům, ve kterém... Prázdná hnízda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mariam Petrosjanová
Dům, ve kterém... Prázdná hnízda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DŮM, VE KTERÉM...

Kniha třetí

PRÁZDNÁ HNÍZDA

Mariam Petrosjanová

 FRAGMENT

SFINGA

*Nad tlejícími trnkami
již poletuje chmýří.
Zakrátko rukavicí spočítáš
prázdná hnízda.*

– Alfred Gong: Boedromion

S nohama položenýma na lavičce ležím ve vlhké trávě a dívám se na oblohu, která ještě nedávno plakala. Tenisky špinavé od bláta mám zkřížené na sedadle lavičky a bláto na nich postupně světlá, vysychá a opadáva na ošuntělá prkna. Až příliš rychle. Letní slunce je nemilosrdné. Za půl hodiny už po nedávném dešti nezůstane ani stopa a za hodinu bude každý, kdo by se tu chtěl povalovat, potřebovat sluneční brýle. Já se zatím ještě můžu koukat na oblohu. Je zářivě modrá, orámovaná pavučinou dubových větví. O něco níž je hrbolatý kmen, který vypadá jako upletený ze zkamenělých provazů. Dub je ten nejkrásnější strom na dvoře. A taky ten nejstarší. Kloužám po něm pohledem pěkně seshora dolů, od nejtenčích větviček až po kořeny, které jsou silné jako já, a pak si náhle nad opěradlem lavičky všímám nápisu, tenkých vybledlých škrábanců na vrásčité kůře. „Pamatuj“, píše se tam, pak ještě něco a potom „neztrácej“... Nadzvedám hlavu, abych lépe viděl. Jsem zvyklý číst i mnohem méně čitelné nápisy, tohle pro mě nic není.

Pamatuj na N. N. a neztrácej naději.

N. N. Nejdelsí noc.

Někomu tedy dává naději...

Vlastně by to bylo k smíchu, kdyby to nebylo tak smutné. Mělo vůbec smysl utíkat z Domu, kde se podobné nápisy hadovitě vinou, proplétají a stáčejí se do spirál a koušou se navzájem do ocasů, přičemž každá je jako křik nebo šepot, píseň nebo mumlání, takže má člověk při pohledu na stěny chuť zacpat si uši, jako by to skutečně byly zvuky a ne slova? Mělo vůbec smysl odtud utíkat a pak se tady kochat tímhle nápisem, malým, ale tak děsivým?

Jsem strom. Až mě pokácejí, rozdělejte z mých větví oheň.

Další veselý nápis.

Proč jen na mě tolik působí? Snad proto, že jsou tady a ne tam, kde stěny pokrývá jedna velká pavučina slov? Když je nic netlumí, zní mnohem zlověstněji.

A přitom jsem tak hrozně toužil si odpočinout. Od Domu. Od takovýchto nápisů. Od výzev, abychom se veselili až do naprostého vyčerpání – „NEŽ VYPRŠÍ ČAS!“ Od sto čtyř otázek testu „Poznej sám sebe“ (jedna je hloupější než druhá, a hlavně nevynechávat podotázky!). A tak jsem odtud utekl. Z chaosu do panství ticha a starého stromu. Někdo však toto místo navštívil ještě přede mnou, přenesl sem své obavy a naděje a zohavil strom tím, že ho naučil šeptat každému, kdo se ocitne v jeho blízkosti: „Jsem strom. Až mě pokácejí, rozdělejte z mých větví oheň.“

Dub majestátně natahuje své hrbolaté větve ke slunci. Je prastarý, překrásný a vyrovnaný, připravený, stejně jako kterýkoli z jeho příbuzných, snášet i to nejhorší hanobení z rukou lidí bez stížností a výčitek. Náhle si ho zcela

zřetelně představuju, jak stojí uprostřed trosek zbořeného Domu, obklopen hromadami rozbitých cihel... Jak stojí a stále stejně natahuje mohutné větve ke slunci, zatímco písmena, vyrytá do jeho kůry, nadále vybízejí neztrácet naději.

Po zádech mi přebíhá mráz.

„Pocítujete čas od času nevysvětlitelný strach z budoucnosti?“ V testu „Poznej sám sebe“ je to otázka číslo šedesát jedna. Test, jak nám sdělili, neobsahuje žádné nepodstatné otázky. Každá významným způsobem dokresluje psychologický portrét testovaného. Ale v našem případě by si klidně mohli vystačit jen s tímhle jediným bodem.

Skřípot kroků na štěrku. Pootevírám jedno oko.

Obloha... větve... nohy v černých kalhotách.

„Leží se ti pohodlně?“

Ralf v rozepnutém saku a s nedbale uvázanou kravatou usedá na lavičku a zapaluje si cigaretu.

„Hrozně pohodlně.“

Nezvedám se. Když už jsem řekl, že se mi leží pohodlně, budu se teď na něj muset dívat zdola nahoru. Ralfa to neuvádí do rozpaků. Schovává si zapalovač do kapsy a vytahuje odtud složený kousek papíru. Rozbaluje ho a drží mi ho před nosem. Je to seznam. Obsahuje šest křestních jmen a příjmení.

Tři z nich dobře znám. Knot, Šalomoun a Don – to jsou Krysy, co pláchly ven. Poprvé utekli ještě v zimě, hned po Nejdelší noci. Tenkrát je rychle našli a vrátili zpátky, ale ti tři skoro hned prchli znovu. Během měsíce je pak přivedli ještě dvakrát a celých těch třicet dní se obyvatelé Domu bavili sázkami, jak dlouho to vydrží tentokrát. Jejich příjmení měli všichni stále na očích – pravidelně je totiž viděli

v oznámeních, která se z nějakého důvodu vyvěšovala v přízemí. Jako by snad už i Žralokovi natolik přescočilo, že si začal plést přízemí se skutečnou ulicí, z jejíž stěn lze patecticky vyzývat náhodné kolemjdoucí: „Každý, kdo může poskytnout jakoukoli informaci ohledně místa pobytu zmíněných mladíků...“ Napotřetí už přivedli jenom Knota. Kam se zmínění mladíci poděli, to už nikdo nezjistil. Knot neměl dost odvahy na to, aby znovu utekl sám, a tak zůstal v Krysí díře. Byl teď ale pouhým svým stínem, věčně vydešeným a ubohým, který se lekal kdejakého Krysího mláděte.

„No?“ říkám. „První tři jsou Knot, Šalomoun a Don, ostatní neznám. To jako taky utekli?“

„Ne tak docela.“

Ralf otáčí svůj seznam a pozorně si ho prohlíží, jako by se chtěl přesvědčit, že nic nepopletl.

„Ostatní jsou z první skupiny,“ oznamuje mi. „Zatím nikam neutekli, ale z nějakého důvodu by moc chtěli.“

Sedám si. Zepředu jsem horký a osmažený sluncem, ze zadu zase promočený a rozklepaný zimou. Oblečení mám plné písku a mravenců. Otřepávám se a snažím se potlačit závrať.

„Volají rodičům,“ pokračuje Er První, aniž by odtrhl oči od seznamu. „Píší dopisy řediteli. Prosí, ať je co nejdříve odvezou z Domu pryč. Vzniká dojem, že kdyby... kdyby jejich pohybové možnosti nebyly omezené, následovali by příkladu tamtěch tří. Zdá se, že je někdo zastrašuje. Víš o tom něco?“

„Ne,“ odpovídám. „Tohle slyším prvně.“

Ralf si schovává seznam do kapsy a opírá se o opěradlo lavičky. Evidentně není s mou odpovědí spokojený, jenomže já vážně netuším, proč trojice Bažantů zničehonic zatoužila

ocitnout se co možná nejdál od Domu. I když na druhou stranu, jak znám první skupinu, asi bych se měl spíš divit, že se rozhoupali tak pozdě.

Ralf se skrz větvení kochá oblohou a nastavuje tvář slunečním prásátkům. Má hrozně pochmurnou, padoušskou tvář – opravdoví padouši takové nemívají. Snad jedině ve filmech, těch hodně starých. Vůbec nevypadá, že by se chystal šedivět nebo plešatět, a to už tady musí pracovat... no, alespoň třináct let. Opravdu houževnatý člověk.

„Fajn,“ říká. „Dejme tomu, že vážně nic nevíš. Ale co si o tom myslíš? Čeho se bojí? Před čím se snaží uprchnout?“

Krčím rameny. „Nemyslím, že by měli strach. Spíš se je ostatní snaží vyštvať. První skupina to umí. A nejenom první,“ dodávám bezděky, když si vybavuju Kuřáka, který by, kdybychom jenom trochu chtěli, mohl být na Ralfově seznamu taky. Ale my přece jen nejsme Bažanti.

„Na koho sis teď vzpomněl?“ Ralf je hned ve střehu. Vypadá jako policejní pes, který vyčenichal stopu. Vlastně to působí až trochu legračně.

„Na Kuřáka,“ odpovídám upřímně. „Můžete si ho přidat na seznam, jestli chcete.“

„Aha, takže tak...“

Er První se noří do svých myšlenek. Ale ne nadlouho.

Taky mlčím. Možná jsem mu to o Kuřákovi neměl povídat. Vychovatelé jsou nepředvídatelné bytosti a jeden nikdy neví, jaké závěry ze získaných informací vyvodí. Ale na druhou stranu nevím, jak by nám to, co jsem řekl o Kuřákovi, mohlo uškodit.

„Jak dobře si pamatuješ minulé ukončení?“ ptá se Er První znenadání.

Vraštím čelo. O některých věcech se prostě nemluví. Kupříkladu v rodinách oběšenců jsou to provazy. A možná dokonce i mýdlo a hřebíky. Ralf to ví stejně dobře jako já.

„Moc dobře ne,“ říkám. „Jenom tu noc v kabinetu biologie, kam nás zamkli. Ráno si skoro nevybavuju. Akorát... sem tam něco... útržkovitě.“

Lusknutím prstů zahazuje nedopalek.

„Tenkrát jste čekali něco úplně jiného, mám pravdu?“

„Možná. Ale já osobně jsem nečekal nic.“

Vstát a odejít by bylo nezdvořilé. I když se to přímo nabízí. A čím dál víc mě rozčiluje vlastní poloha ve výši jeho kolen. Zvedám se ze země a přisedám na lavičku.

„Jsi přece Skokan?“

Hledím Ralfovi do tváře. Tak teď překročil všechny myslitelné i nemyslitelné meze. To by mě zajímalo, čím jsem ho vyprovokoval. Snad ne tím, že jsem mu odpovídal? Možná ano. Vždyť kdokoli jiný na mém místě by ho poslal ke všem čertům. Je spousta způsobů, jak poslat člověka ke všem čertům, a přitom nebýt otevřeně hrubý. Ralfa by ani v nejmenším nepřekvapilo, kdybych se teď zeptal: „Cože-cože? Co jste to říkal? Skokan? Co tím jako myslíte? To podle vás vypadám jako žába?“ Vlastně mám pocit, že přesně tohle očekává. Ale čím víc variací na „cože-cože“ mi přichází na mysl, tím odporněji se cítím. To už by bylo lepší odpálkovat ho ke všem čertům. Jenomže ani toho nejsem schopen. To proto, že když jsme za ním v zimě vyslali Slepce s prosbou, aby něco zjistil o Lordovi, neposlal nás ke všem čertům, nepředstíral údiv a ani se nerozčiloval nad naší drzostí, nýbrž se rozjel neznámo kam a udělal mnohem víc, než jsme se vůbec odvažovali doufat. Takže jestli

ted'budu předstírat překvapení a začnu žvanit cosi o žábách, nejspíš si sám sebe přestanu vážit.

„Ano,“ říkám tedy, „jsem Skokan. No a?“

Ralf je ohromen. Zírá na mě s pootevřenými ústy a dlouho neví, co by na to řekl.

„Říkáš to tak klidně.“

„Klidně ne,“ opravuju ho. „Spíš nervózně. I když možná, že to na mně není vidět.“

„Ale jiní...“ Slovo „Skokani“ polyká a rychle se opravuje: „Ale jiní tobě podobní o tom přece nikdy nemluví.“

„Jsem špatný Skokan. Nesprávný.“

Ralf trne. Oči se mu horečnatě lesknou, jako by právě vyhrabal ve škarpe něco nepředstavitelně cenného, a teď tomu pořád ne a ne uvěřit.

„Jak to myslíš, že špatný?“ ptá se.

A já si najednou uvědomuju, že tenhle rozhovor možná potřebuju dokonce víc než on. To proto, že se člověk nikdy neptá sám sebe na samozřejmé věci. Nebo přesněji na takové, které mu jako samozřejmé připadají.

Opírám se o opěradlo lavičky a zavírám oči před sluncem, které mi do nich praží. A taky je to dobrá záminka nedívat se na svého společníka.

„Nemám to rád.“

Vůbec se na něj nemusím koukat, abych poznal, jak moc ho to překvapilo. A vzápětí odpovídám na jeho otázku ještě dřív, než ji stačí položit.

„Neskáču. Člověk nemusí bezpodmínečně dělat to, co může. A ani to nemusí mít bezpodmínečně rád.“

Otevírám oči, dívám se na něj, jak tam sedí se zatajeným dechem, jako by mě i pouhý dech mohl vyplašit,

a vysvětluju: „Stalo se mi to právě tenkrát, toho rána. Poprvé, a hned na celých šest roků. Když jsem se probral a dostal do ruky zrcadlo, vůbec jsem se nepolekal své pleše, jak si všichni mysleli. Vyděsilo mě, že se v zrcadle odráží klučina. Kterým jsem už nebyl. Představte si to, jestli to dokážete, a pak pochopíte, proč už jsem od té doby neskákal.“

„Chceš říct, že jsi od té doby...?“

„Ano, od té doby. Nedělal jsem to a ani se nechystám. Ledaže by se to stalo samo od sebe. Můžu být třeba hodně vynervovaný, něčeho se leknout, prodělat silný otrěs. V takových případech někdy dochází ke skoku. Vám se to nestalo?“

„Nikdy jsem...“ začíná.

„Určitě stalo. Akorát si nic nepamatujete. Na tohle se zapomíná hrozně rychle.“

Tak, to by bylo. Teď se zakuckal a rozkašlal se. A já nejsem stavěný na to, abych ho plácal po zádech. Je hodně těžké odhadnout sílu úderu protézy, a tak se mi spousta přátelských gest jednoduše nedaří. Zvedám nohy na lavici, opírám si bradu o kolena a dívám se, jak křečovitě kašle. Je jako děcko, co si hraje se sirkami. Zabere se do hry na tatínka a na požár a pak se diví, když najednou přijede auto s opravdovými hasiči. A to přitom barevné obrázky v jeho dětských knížkách podrobně vysvětlují, jak jedno vede k druhému.

„Teď mě budete chtít přerušit,“ varuju ho. „Anebo prostě někam odejít. Je to tak se všemi, takže buďte klidný.“

Ralf sedí shrbeně, s prsty zabořenými do vlasů. Do tváře mu nevidím, ale soudě dle jeho pózy se necítí zrovna dvakrát příjemně.

„Já se ale nikam odcházet nechystám,“ říká. „A už vůbec tě nechci přerušovat.“

Houževnatý člověk.

„Škoda,“ odpovídám. „Tenhle náš rozhovor se mi totiž zamlouvá čím dál míň. No a taky tady mám mít rande.“

Zjevně mi nevěří. Znovu se opírám o opěradlo lavičky a zavírám oči.

Jak jsme jen do těch zatracených dveří bušili! Divže jsme je nerozbili a spolu s nimi i celou zeď. Kdyby nám neodemkli, určitě bychom je nakonec vyrazili. To protože nám ráno došla trpělivost. Celou noc jsme pokorně a trpělivě trávili pod zámkem, vážili jsme si totiž vůle starších i jejich vznešených záležitostí. Věděli jsme, že ještě nejsme dost velcí, abychom se účastnili takových věcí. Mrzelo nás to až k slzám, ale ovládali jsme se. Ta noc byla poslední pro starší, ale pro nás ne. Patřila jim. A tak jsme ji strávili v kabinetu biologie na dvou matracích, hozených na podlahu, kterými nás nezapomněli vybavit. Matracemi a kýblem.

„Bylo nás tam čtrnáct nebo patnáct,“ říkám Ralfovi. „Nenechali nás ani se oblíknout, ani se obout. Oba Siamce, Smraďocha a Vlka odvedli někam jinam. Nejspíš si řekli, že zrovna je by zamčené dveře nezadržely. Slepce vůbec nenašli. Vypařil se, ještě než pro nás přišli. Byl jediný z nás, kdo té noci nebyl zamčený. Kromě pyžam jsme měli jenom Kouzelníkovu berlu a sáček karamelky. Karamelky jsme snědli během první půlhodiny a berlou jsme ráno omlátili dveře... Bušili jsme do nich vším, co nám přišlo pod ruku. Chtěli jsme je vyrazit za každou cenu, protože nám už došlo, že se na nás zapomnělo a že se budeme muset dostat pryč vlastními silami.“

Ralf se kvůli nepříjemným vzpomínkám mračí. Taky tam byl. Snad dokonce přímo mezi těmi, kteří nás pustili ven. Ti lidi se nás pokoušeli zadržet, ale to by spíš zadrželi čtrnáct ocasatých komet. Rozmetali jsme své zachránce a s ochraptělým křikem jsme se rozběhli chodbou. Někteří z nás plakali už tehdy, v běhu, prostě jen ze strachu, protože tehdy jsme ještě nic nevěděli. Kam jsme tak překotně pádili, kam jsme tolik spěchali, to dodnes nedokážu pochopit, ale zato si dobře pamatuju, co nás zastavilo. Kaluž. Nevelká sytější rudá kaluž na Křížovatce. V jejím středu plavala napůl potopená lodička z kapesníku. Dodnes se mi o ní občas zdává. Byla ta kaluž vážně obrovská? Každopádně byla dost velká na to, aby nám došlo, že nikdo nemůže ztratit tolik krve a přežít. Zíral jsem na ni jako zhypnotizovaný a zezadu se na mě tlačili ti, co doběhli později. Strkali mě do zad a nutili mě, abych se přibližoval ke kaluži. Krůček po krůčku, dokud jsem nepocítil, že mám promočené ponožky. Pak už si nevzpomínám vůbec na nic.

O dlouhých šest let později jsem se vrátil a konečně se dozvěděl o událostech té noci, ale už pro mě navždy zůstaly něčím vzdáleným a napůl zapomenutým. Neprožil jsem je spolu se všemi ostatními, takže jedna z nejděsivějších nocí Domu pro mě začíná a končí rudou kaluží s napůl potopenou lodičkou uprostřed a vlastními studenými a lepkavými ponožkami.

Když jsem se probral (o šest roků později podle mého počítání a o měsíc později pro všechny ostatní), uviděl jsem v zrcadle podivnou bytost – plešatou, dlouhokrkou, příliš mladou, s divokým leskem v očích... Tehdy jsem pochopil, že budu muset začít žít od začátku, a rozplakal jsem se.

Únavou, vůbec ne proto, že jsem přišel o vlasy. „Neznámý virus,“ vysvětlili mi. „Nejspíš už nejsi nakažlivý, ale bude lepší, když strávíš ještě nějaký čas v karanténě.“ Právě karanténa mě zachránila. Stačil jsem se přepnout. Stačil jsem se zbavit některých dospělých manýr a zvyknout si na novou podobu. Personál Pohřebiště mě překřtil na Thutmosíka. A během dalšího půlroku se z Thutmosíka stal Sfinga.

Ralf mlčí celou věčnost.

„Je to zvláštní,“ říká po dlouhé odmlce. „Ono tam totiž bylo od krve úplně všechno. Podlaha, stěny, podle mě snad dokonce i strop. Ale tvoje vědomí si pamatuje jen jednu jedinou kaluž.“

„A ta mi stačila,“ ujišťuju ho. „Víc než bohatě. V mojí kaluži je celá tamta Noc. I všechny následující dny.“

„A potom...“

„O tom, co bylo potom, už vám vyprávět nebudu. Nehraje to žádnou roli.“

Ralf znovu s povzdechem šátrá po cigaretách.

„Fajn. Každopádně ti děkuju. Jsi první, kdo se mnou mluvil o těchhle věcech. Za celých patnáct let. Asi už bych se tě na nic dalšího vyptávat neměl, mám pravdu?“

„To máte. Čím méně řečí na tohle téma, tím líp.“

„Zastrašuješ mě?“

„Zastrašuju,“ souhlasím. „Nebo se o to aspoň snažím. Akorát že jste příliš tvrdohlavý, než abyste se jaksepatří vy-lekal. A to je špatné. Dům si žádá, aby se k němu a k jeho tajemstvím přistupovalo s rozechvěním. Žádá si úctu, skoro až posvátnou. Přijímá nebo nepřijímá, daruje nebo olupuje, podsouvá pohádku nebo noční můru, zabíjí, dělá lidi staršími, dává křídla... A pokud tohle mocné a vrtošivé božstvo

něco doopravdy nemá rádo, tak to je, když se ho někdo snaží zjednodušit s pomocí slov. Za to se musí platit. A teď, když jsem vás varoval, můžeme pokračovat v rozhovoru.“

„A co tím... riskujeme?“ ptá se opatrně.

„To nevím. Zkuste to uhodnout sám. Třeba se vám to povede. Vždyť ve skutečnosti toho víte mnohem víc, než si myslíte.“

Ralf se na mě dívá celkem podrážděně.

„Přestaň si hrát se slovy!“ žádá.

Legrační člověk... Tak já si teď podle něj hraju se slovy!

„Ó, vy vůbec netušíte, jak se se slovy doopravdy hraje,“ ujišťuju ho. „V Domě se najdou tací, kteří tuhle hru ovládají naprosto mistrně. Kam já se na ně hrabu.“

A vtom se konečně objevuje Víla. Loudá se k nám přes dvůr od holčičího zápraží. Úzké džíny, vestička upletená z provázků a pohádkově dlouhé vlasy, které jí nedosahují ke kolenům jen o necelou šířku dlaně.

Ralf mhouří oči. Dívá se na ni, pak zase na mě. Kouká se divně. Tenhle pohled dobře znám. Víle je šestnáct let, ale vypadá na dvanáct. S takovou vizáží by ještě měla věřit na Ježíška a hrát si s panenkami. Proto se na mě každý dospělý, když nás vidí pohromadě, kouká jako na úchyláka. Vílu to rozčiluje, mě vůbec.

Zastavuje se docela daleko, aby nás nerušila. Prostě tam stojí a kouká na nás. Očima naprosto nedětskýma, neobvykle velkým v její drobné trojúhelníkové tváři.

Ralf se zvedá. Plácá se po kapsách, aby se ujistil, že je všechno na svém místě. A díkybohu aspoň neříká: „Tak to je tvoje holka?“ Podobné poznámky dokáže Víla odezírat ze rtů na obrovské vzdálenosti.

„Tak to je vše,“ říká. „Děkuju. Půjdu ten náš rozhovor někam strávit.“

„Hodně štěstí,“ odpovídám. „A buďte opatrnější. Můžeme kolem těch tajemství chodit, nazývat se Skokany nebo Chodci, psát o tom básně a zpívat písně, ale podstatu to stejně nezmění. My tady nerozhodujeme. Rozhoduje se za nás, i když to může působit děsivě.“

Ralf váhá, vědom si toho, že na dnešní rozhovor už stěží někdy navážeme.

Ale říká jen: „Tak buď taky opatrnější.“

A odchází. Když jde kolem Víly, kyne jí a něco jí říká. Pak kráčí přímo přes trávník a shrbené vrány mu odhokávají zpod nohou, podrážděné tím, že porušil jejich přízračné hranice. Vždyť pro lidi je tu koneckonců asfalt.

Víla přibíhá a plácá sebou na lavičku vedle mě.

„Páni, proč z něj mám tak nahnáno? Vždyť je neškodný!“
„Fakt?“

„Nedělej si legraci,“ mračí se. „Vím, že jsou to všechno hlouposti, ale tolik se toho o něm povídá.“

Víla se na okamžik noří do svých myšlenek a pak rozhodně třepe hlavou.

„No jasně, že jsou to samý nesmysly. Je fajn.“

Směju se.

„Pozdravil mě a neřekl mi ‚dítě‘, no umíš si to představit?“

V duchu Ralfovi tleskám.

„A o čem jste se spolu tak dlouho bavili? Připadalo mi, že snad nikdy neodejde.“

„To je tajemství,“ říkám. „Děsivé tajemství. A tak to taky pověz všem, co nás pozorovali a divže přitom nevytáhli z oken.“

„Hned za nima běžím!“ odfrkuje si Víla. „Určitě se mě nemůžou dočkat. Mávají signálními praporky a už na magneťáku zapnuli nahrávání.“

Přisouvá se ke mně blíž a začíná mi na nohu namotávat svoje vlasy; vůbec jí nevadí, že nechci prozradit, o čem jsme s Ralfem mluvili. Když je noha omotaná, zavazuje na vlasech uzlíky. Vypadá přitom nesmírně soustředěně.

„Co to má být, nějaká nová magie?“ divím se. „Já se ale stejně nechystal prchnout.“

„To mi Tabákí daroval takovou novou knížku,“ vysvětluje Víla. „Hrozně zajímavou. Jmenuje se ‚Kámasútra‘.“

„Bože můj!“ vzdychám.

„A ta říká, že žena, která si chce získat srdce svého vyvoleného, ho musí ovinout pouty z voňavých vlasů, ověsit ho girlandami květů a zapálit kolem kadidla. To všechno se tam hrozně hezky popisuje. Ach ano! Ještě je ho třeba potříť nějakými vonnými oleji.“

„Tak to je k zbláznění! A o uškrcených vyvolených, jejichž naolejovaná těla, ovinutá vlasy a girlandami, se vynášejí na zápraží, aby děsila kolemjdoucí, se tam nepíše nic?“

„Vůbec nic,“ vrtí hlavou Víla, zatímco mi pod kolenem utahuje vlasovou smyčku. „O takových slaboších tam není ani ř.“

A potom sedíme, nebo spíš ležíme na lavičce, a dost možná v něčem i odpovídáme představám autorů prastarých traktátů o tom, jak by se zamilovaní měli chovat. Dub přeshlapuje z kořene na kořen a staví se tak, že se ocitáme v jeho stínu. Nebo za to možná může pohyb slunce. Ovšem příjemnější je říkat si, že to udělal dub.

Usínám, tentokrát už doopravdy. Přítomnost Víly, která mi objímá koleno, na mě působí jako uspávací. Má v sobě

onen kočičí dar uklidňovat a uspávat; sama ostatně taky nezřídka usíná na těch nejméně vhodných a pohodlných místech. Kdybych měl prsty, mohl bych ji pohladit po vlasech a vykřesat z nich jiskry jako z kočičího kožíšku. Spím a nespím, jsem tady a teď, na téhle lavičce, ale všechno ostatní se plazí kamsi pryč – nápis na stromě, rozhovor s Ralfem... Všechno kromě mě, spícího, a mé dívky, té, co nosí moje staré košile, usíná mi na klíně jako v křesle, zachumlává se do rukávů mých bund, mizí při prvních známkách bouřky a objevuje se s prvními slunečními paprsky. Vůbec nejpozoruhodnější je na ní její citlivost vůči cizím náladám a schopnost rozplynout se ve vzduchu, jakmile je to potřeba.

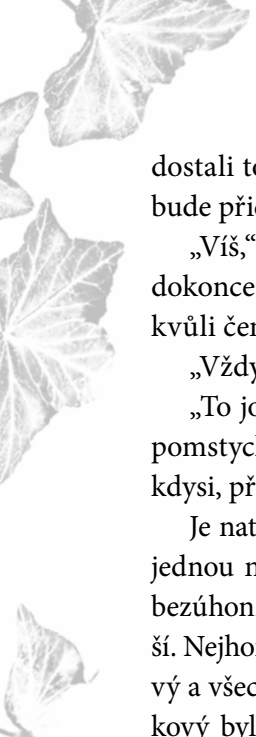
Vítr přináší něčí hlasy. Škubu sebou a otevírám oči. Moje noha už je osvobozená od vlasů a Víla na mě hledí zdola nahoru, velmi pozorně a napjatě. Takhle se tváří jenom tehdy, když si je jistá, že ji nikdo nevidí.

„Tebe hned probudí úplně kdeco,“ říká rozladěně. „Kdejaké zapištění. Takhle by to nemělo být. Člověk by měl spát dlouho a tvrdě.“

„S chrápáním a dmoucí se chlupatou hrudí,“ dodávám. „Akorát bych o tomhle Psím vytí nemluvil jako o zapištění. To by mě zajímalo, co se tam u nich přihodilo? Že by jim nový vůdce demonstroval sílu svých svalů?“

„Není zas až tak nový. Jenom si na to pořád nemůžeš zvyknout.“

Vážně mám problém smířit se s myšlenkou, že se Černý stal vůdcem šesté skupiny. Ačkoli, když se nad tím pořádně zamyslím, nejspíš je tohle přesně to místo, kam patří. Pompeiův trůn se ani nemusel upravovat na jinou velikost a Psi

dostali to, co vždycky potřebovali – pevnou ruku, která je bude přidržovat za obojky.

„Viš,“ říká Víla, „co je zvláštní? Když mluvíš o Černém, dokonce se ti mění i hlas. Jako by ani nebyl tvůj. Nechápu, kvůli čemu ho tolik nenávidíš...“

„Vždyť jsem ti to vysvětloval aspoň stokrát,“ podivuju se.

„To jo. Ale já těm tvým vysvětlením nevěřím. Nejsi tak pomstychtivý, abys někoho nenáviděl jenom proto, že ti kdysi, před dávnými časy, ubližoval. To se ti nepodobá.“

Je natolik přesvědčena o pravdivosti svých slov, že se na jednu necítím ve své kůži. A já přitom vůbec nejsem ten bezúhonný Sfinga, kterého miluje. Ale to na tom není nejhorší. Nejhorší je, že bych takový strašně rád byl. Správný, laskavý a všechno odpouštějící kluk, co se jí tak líbí. Kdybych takový byl, nejspíš bych celý svítil. Obklopovala by mě záře a libá nadpozemská vůně, jako nějakého zesnulého světce.

„Až moc se mi to podobá! To jsem přesně já. Já a moje opravdové zlostné emoce!“

Víla se ani nepře. Kouše se do prstu a upadá do zádumčivosti. Nemá ráda hádky, nerada cokoli dokazuje a hájí své názory. Jenomže její stanovisko to nijak neoslabuje.

Jemně do ní trkám čelem. „Hej, neodcházej moc daleko. Tam tě nevidím.“

„Tak mi vyprávěj něco zajímavého,“ prosí mě okamžitě. „A pak neodejdu.“

„O čem?“

Víle se ihned rozzáří tvář. Je skoro k neuvěření, jak moc miluje všelijaké příběhy. A je jí jedno, o čem jsou. Ať už to jsou nezáživné a stylisticky nevábne Larryho stížnosti, nebo Šakalova rozvětvená a zašmodrchaná povídání – nic

ji nedokáže odradit. Je připravená poslouchat každého, koho napadne vylévat si v její přítomnosti duši. Tahle její vlastnost mi připadá jako jedna z nejpodivnějších a také nejméně vlastních jejímu pohlaví.

„Tak jaký příběh bys chtěla?“ ptám se znovu; její nadšení na mě působí nakažlivě.

„Pověz mi, jak se Černý stal vůdcem, dobře?“ prosí.

„Co máš pořád s tím Černým? Proč tě tolik zajímá?“

„Sám ses nabídl, že mi něco povyprávíš. A ptal ses o čem. No a zajímá mě prostě proto, že bych o něm ráda zjistila víc. Jako o člověku, co ho nemáš rád.“

„Nemám rád... To je slabě řečeno.“

„Tak vidíš. Jak by mě tedy mohl nezajímat?“

Nezbývá mi než si povzdechnout.

„Nechceš vyprávět?“ zjišťuje Víla podezřívavě. „Já si to hned myslela.“

„Ale ne. Jenom se bojím, že tě zklamou. Vždyť já ani sám nevím, jak se to stalo. Můžu se jenom domýšlet. On a Slepce spolu trčeli v Kleci. A neměli tam absolutně nic na práci. Slepce napadlo, že bylo fajn udělat z Černého vůdce šesté skupiny. Lidi na samotce mívají všelijaký divný myšlenky. Tak to navrhl, no a Černý nějakým zázrakem souhlasil, i když se mu to vůbec nepodobá – s něčím souhlasit, když to může odmítnout. A to je všechno. Možná se to neseběhlo přesně takhle, ale já tam nebyl, vůbec nikdo tam nebyl, jen oni dva, takže jedině oni dva můžou vědět, jak k tomu vlastně došlo.“

„A jak se tam spolu dostali?“

„To už je úplně jiný příběh. Na který nechci vzpomínat. Začalo to během Nejdelší noci a já nerad...“

„Ach, Nejdelší noc...!“

Víla mě prosebně tahá za kazajku. „Vyprávěj, prosím! Nejdlejší noc je tak hrozně zajímavá! Všechny ty příběhy...“

„Všechny ty příběhy jsi slyšela už nejmín tisíckrát. Požádej Tabákího. Přečte ti dvě stě řádků dlouhou báseň, která je celá věnovaná té noci. Nebo ti zazpívá jednu ze svých deseti delších písní. A taky u nás tu noc byla Zrzka. Ať ti něco poví ona. Proč bych ti měl opakovat něco, co už beztak znáš nazpaměť? Něco, co znají všichni?“

„Zrzka a ty, to je něco úplně jinýho. Nechci po tobě, abys převypravoval Tabákího písně nebo jeho básně. I když jestli je ti to nepříjemné, tak nemusíš říkat nic. Jenom nechápu proč. Na tu noc přece všichni tak rádi vzpomínají...“

„I Zrzka?“ ptám se, třebaže jsem si dopředu jistý, jak bude znít odpověď.

„Ta ne. Taky se jenom mračí a mlčí jako ty.“

„Tak polez výš,“ povídám. „Poslouchej a pochopíš, proč – na rozdíl od všech ostatních – na tuhle noc nevzpomínám rád.“

Víla čile vylézá na lavičku a uvelebuj se po mém boku. Její dlouhá provázková vestička je upletená tak, aby se řady huňatých uzlíků mohly svobodně posouvat po celé její šířce a aby vzniklými mezerami byly vidět ty z nápisů na jejím tričku, které Víla považovala za vhodné vystavit k přečtení. Když sedí tak jako nyní, je z nápisů viditelný jen ten nejhorší, u levého ramene. „Pamatuju si všechno!“ Není jasné, co se vlastně za tímhle výmluvným „všechno“ skrývá. Možná to vysvětlují nápisy, které jsou níž a které mi zůstávají skryté.

Víla si kolem krku omotává rukáv mé blátem potřísněné kazajky a věší svůj batůžek na opěradlo lavičky. „Tak do toho, povídej.“

A já se s povzdechem nořím do krvavé tůně Nejdelsí noci, do její neproniknutelné tmy, o níž v Domě kolují celé legendy. Nořím se a plavu, přičemž rozrážím všechn ten kal a všechny ty ohlodané kosti, kterým se v těchto legendách obvykle dává přednost.

Začínám tam, kde Nejdelsí noc začala pro mě samotného. Zde se počítá s povzdechy posluchačů: „Ale jak to? Tos předtím prostě jenom spal?!“ Poctivě dělám pauzu, abych dal Vile prostor k vyjádření, ale ta ho nevyužívá, a tak se vleču dál – za Hrbáčem, který mi svítí na cestu na naší výpravě za Tlustochem.

Ach, co je „Lovení Snárka“ ve srovnání s „Lovením Tlustocha“ v Šakalově podání! „Něžně a vášnivě zamilovaným, plazícím se nocí, drásajícím stěny, hryzajícím ocelové dveře...“ No a tak dále, ve stejném duchu, s nevelkými odchylkami, kdy se Tlustoch dle vypravěčova okamžitého rozmaru mění z něžně zamilovaného drobečka v chlípného maniaka a pak zase zpátky. Okolnosti jeho setkání se Sfingou, „tím, jenž ho objevil“, jsou ovšem pokaždé líčeny jinak, a tak v každé nové sloce konám stále úžasnější a neslýchanější hrdinské činy – tu Tlustocha doluju zpod cihlových úlomků stěny, kterou sám zbořil (při poslechu této verze si představuju sám sebe jako velkého a chlupatého bernardýna s lékařskou brašničkou na hrudi), tu ho zase vytahuju (zuby) z komnaty nic netušící spící vychovatelky (zde se důraz pochopitelně klade na její obnažené a nepřehlédnutelné vnady). Každopádně, ve všech verzích hrají rozhodující úlohu moje zuby, zatímco Hrbáč se coby účinkující postava zcela zamlčuje. Potom tedy s Tlustochem v tlamě překonávám rozlehlá prostranství chodeb, přičemž

se nám spolu daří ještě nějakým záhadným způsobem vést konverzaci – já do něj cosi něžně hučím, on zase kajícně huhlá. A protože skutečnost působí ve srovnání s touhle noční můrou hrozně šedivě a uboze, беру to ve svém vyprávění pěkně hopem – celou svou klopýtavou cestu nahoru po schodech s Hrbáčem a pak zase dolů, s nalezeným Tlustošchem... Lord, Mrchožrout, Slepec... a již jsme všichni v ložnici, kde Tabákí vystupuje s nejranějšími verzemi písní, které jsou věnovány N. N.

„Pochopte – ten zelenáč dostal chuť podniknout výlet potmě! A chápete přece, čím by to celý zavánělo, kdybych nebyl nablízku? Jeli jsme černočernou tmou, ale přesto jsme se posouvali kupředu, a já mu povídám: ‚Kdepak, přece jenom seš magor, kamaráde,‘ a on na to: ‚Ale jak jsem to mohl vědět?‘“

Elektrické světlo, co se zabodává do očí, a rozespálé obličej. Larry rozrušeně pomlaskává a přilévá olej do ohně Šakalových příběhů. Dům je přikrytý černou dekou, je do ní zachumlaný až po střechu, a já si říkám, jak dlouho nám tady uvnitř asi vystačí kyslík a co se stane, až nakonec dojde...

Smečka v pyžamech, všichni mají horečnaté oči, koncert na počest Zrzky, která sedí mezi Lordem a mnou, pomalu začíná slábnout... Počítám minuty a hodiny a už začínám doufat, doufat navzdory všemu, že třeba kyslíku a noci nakonec bude dost pro všechny, že vydržíme do příchodu rána, jenomže vtom se objevuje vysoká pochmurná postava s kokosovým ořechem v ruce, na sobě má smuteční šaty a smutek má taky v očích a v hlase, nejvíc ze všeho připomíná vychrtlého Hamleta s lebkou Yorika, vysušenou

dlouhým pobytem v hrobě. Po jeho příchodu přestávám doufat, že se hodiny a minuty pohnou z mrtvého bodu, na němž uvízly přinejmenším do té doby, než si vyslechneme smutnou novinu, kterou nám hodlá sdělit.

Mrchožrout si převaluje v dlani chlupatý ořech. „Je mi moc líto, že vám to musím sdělit, vážně moc líto, ale nemám, za kým jiným bych s tím šel, a... Zkrátka, máme na záchodě mrtvolu. Před chvilkou jsem ji tam našel.“

Šakalova harmonika zdušeně piští.

„Omlouvám se,“ vzdychá Mrchožrout. „Je mi to vážně moc líto...“

Krab, kterého hodinu nato ponese do přízemí, byl za života nenápadnou žravou bytostí se dvěma prsty na každé ruce, jež se z neznámého důvodu ocitla v Hnízdě, aby tam z neznámých příčin našla svou smrt, se stane záhadou Nejdělsí noci, jíž se nikomu nepodaří rozluštit ani tehdy, ani později.

Zabaleného do Křižovatkového závěsu (šedobílá vlečka, pitoreskně se plazící za naším průvodem) ho odneseme dolů do auly a necháme ho tam strašně osamělého triumfálně ležet, obklopeného plechovkami od konzerv posázenými svíčkami. A cestou zpátky začne Černý předstírat šílenství, anebo mu možná vážně přeskočí (vím, jaké to je, když člověk dlouho zůstává trpělivým pozorovatelem a čeká, pořád čeká na příchod jediného vhodného okamžiku, kdy konečně může něco podniknout), a hromovým hlasem nám sdělí, co si o nynější situaci myslí. Šílená noc se rozpoltí na dvě poloviny a z černých štěrbin tmy se na nás vyhrne roj světlušek – baterek v roztřesených rukou. A rozběsněná postava bude křepčit uprostřed chodby a svým

vřískotem rozvrtávat stěny i strop, nahoru a dolů, probodávajíc skrz naskrz samotnou strnulost času... Jak tenkrát, tak i později mi bude připadat, že právě tehdy začal odpočet vteřin, jako by se někdo, koho ten řev probudil, probral kdesi daleko v neznámém světě, který má moc nad tím naším, líně se protáhl, bouchl do stojících hodin a jejich ručičky se zase daly do pohybu...

Možná, že jsme za to vděčili právě Černému, ale já osobně nemám ani tu nejmenší chuť mu děkovat. Později si mnozí zvyknou v souvislosti s Nejdelsí nocí zmiňovat, jak chudákovi Černému ruply nervy a jak tehdy dočista zmažoril. Netuším, co že se to přihodilo s jeho nervy – nervy všech ostatních, včetně těch mých, zůstaly v relativním pořádku – no a co se týče toho „zmagoření“... Nějak si nevzpomínám na žádného magora, kterému by se tak rychle vrátil zdravý rozum, navíc bez jakýchkoli zjevných následků. Dokonce by se dalo říct, že Černý tím, že propadl téhle své pochybné hysterii, udělal první krok k osiřelému Pompeiovu trůnu, i když to tenkrát připomínalo spíš běh do objetí svěrací kazajky. Jasně, dokážu pochopit všechny, komu je příjemné smutně pokyvovat hlavami a vykládat o rupnutých nervech takového týpka, jako je Černý, a nenápadně tak poukazovat na vlastní nervy, které se ukázaly jako podstatně pevnější. „Však už jsme vídali i jinačí věci. Ale byla to těžká noc, to zas jo. Chudák Černý...“ Jenomže na rozdíl od nich nejsem hrdý na pevnost svých nervů, takže si můžu dovolit zapochybovat o jeho psychickém kolapsu, který dal najevo tak efektně a neočekávaně, ale to všechno přijde až potom, později, zatímco tehdy, když uslyším jeho vřískot, pocítím pouze šok a touhu ten zvuk co

nejrychleji přerušit. Obdobná touha se ve stejnou chvíli probudí i ve spoustě dalších lidí a ti všichni pak oblepí řvoucího Černého jako horda mravenců chcíplou housenku („Vrazi! Ukrývači vrahů!“). Celá ta masa se začne kutálet chodbou a svými těly dusit jeho jakot, ale před samotnými našimi dveřmi se mu podaří je ze sebe setrást a někoho dokonce podupat, načež lidí, hulákajících a nadávajících v naprosté tmě, pochopitelně ještě přibude.

Když už se blížím k Černému (chci umlčet, zacpat, až na věky věků zničit tu vřeštící tlamu), klopýtnu, ramenem někomu vyrazím zub a prokousnu si ret, a když se přece jen ocitnu u dveří ložnice, nezastihnu tam ani Černého, ani jeho oběti – všichni už mezitím stačí proklouznout dovnitř, kde na našem, pro všechny nepovolané odnepaměti zapovězeném území Noc rozmotá další smyčku svého nekonečného ocasu a Černý se Slepce pobaví ctěné publikum „proslulou pranicí“, během níž ze sebe budou vymlacovat krvavou pěnu a prach. Při vyprávění o této podívané dosáhnou Bandarové, Šakalové a další historikové toho nejvyššího stupně dokonalosti. Například Tabákí bude se vši vážností tvrdit, že ten nejdrtivější úder zasadil Černý Slepce s výkřikem: „Máš-li mě rád, měj rád i mého psa!“ A Slepec, i když zrovna zátylkem drhl o parkety, přece jen stačil zaječet: „Zapomeň!“ Na to se Černý bil v prsa, roztáhl železné příčky čela postele a zaryčel: „Tak to se připrav na smrt!“ Báječná historka! Už jenom to roztahování příček! A nikdo se přitom neptá, proč by měl Černý ty příčky vlastně roztahovat – všichni jenom špicují uši a důvěřivě naslouchají. Mě nevyjímaje. Nevzpomínám si, že by Černý otloukal Slepce hlavu o zdi, i když je samozřejmě možné, že se o ně Slepec v pádu párkrát praštil.

A taky si vůbec nevzpomínám, že by Slepec Černému trhal tlamu (tahle scéna je zjevně vypůjčená z řecké mytologie), a to ani nemluvím o tom, že měl Černý nakonec údajně padnout se zvoláním: „Je se mnou amen,“ načež si o něj Slepec opřel nohu a unaveně si zapálil cigaretu.

Já se v těch příbězích taky objevuju dost často. Vždycky bývám v popředí, jsem bez sebe zuřivostí (což koneckonců odpovídá skutečnosti) a „čekám na rozhodující okamžik“. To by mě tedy zajímalo, na jaký? Nejspíš jsem čekal, až ho Slepec sejme (nebo obráceně, ovšem to bylo méně pravděpodobné), abych mohl zasáhnout, učinit té pitomé rvačce přítrž a taky vyhnat všechny ty roztlemené diváky, nadšeně slintající na parkety. Většina z nich by si mohla o tom, že by se k nám dostali do ložnice, kdykoli jindy nechat leda tak zdát, ale když už tam jednou pronikli, chovali se jako prasata, poplivali nám celou podlahu a leckdo v zadních řadách už dokonce začal využívat situace a šátrat v šuplících, což mi okamžitě přivodilo prudkou alergii a nervní svědění. Později jsme se nedopočítali mnoha cédéček, šálků a popelníků, nemluvě o cigaretách, které zmizely snad úplně všechny – vlastně jsem to předvídal, takže mě to ani moc nepřekvapilo. A výsledek rvačky jsem taky předvídal. Ještě nikdy se nikomu nepovedlo přemoci Slepce v souboji jeden na jednoho, a tak jsem byl celkem klidný, dokud jsem si nevšiml, že se náš vůdce ocitá na podlaze častěji než Černý a zvedá se podstatně namáhavěji. Tehdy jsem si vzpomněl, že už to tu noc pořádně schytl od Ralfa, a poprvé jsem se polekal. Černý znovu a znovu bořil Slepce do břicha svoje těžké pěsti a Slepec se pokaždé lámal v pase, načež Černý trpělivě čekal, až se zase narovná, aby mu uštedřil

další ránu. Napotřetí Slepec odletěl dozadu a svalil se na zem. Nenadělal víc rámusu než překocená židle, ale diváci zavylí a pokračovali ve vytí po celou dobu, kdy Bledý vleže lapal po dechu. Mě mezitím jímala hrůza, jak jsem se snažil představit si sám sebe za Černého vůdcování; uvědomoval jsem si, že když si to nedokážu ani představit, tak k tomu rozhodně nesmí dojít. Trýznil jsem svou představivost, drbal jsem se bradou všude, kam jsem jen mohl dosáhnout, a kolem poletovaly kapesníky i víčka od pivních láhví, nadhazované extatickými diváky. Těžko si představit odpornější scénu. Když se Slepec vydýchal, potácivě se zvedl a opřel se o čelo postele, na němž jsem seděl.

„Hrůza a hanba?“ šeptl.

„Prober se,“ záupěl jsem. „Dej se do kupy a bojuj, jinak tě zmrzačí.“

„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasil. „Nějak dneska nejsem ve formě.“

Zatímco jsme spolu mluvili, rozhodl se Černý dokončit, co započal. Udělal krok ke Slepce a zvedl ruku k úderu, po němž bychom Slepce nejspíš museli odnést dolů do přízemí a uložit vedle Kraba, jenomže Slepec na poslední chvíli uhnul a lehounce přitom o útočníka zavadil. Černý ztratil dech a musel po něm aspoň půldruhé minuty lapat, no a pak už bych se nejspíš ani nemusel dívat, co se bude dít, protože všechno bylo beztak jasné.

Ale já se dívám...

Slepec odbíhá od Černého, je shrbený, oči má přimhouřené, na rtech strnulý úsměv. Nechodí ani nekrouží. Je to skoro tanec. Pružný a neslyšný tanec smrti. Nejkrásnější a nejpozoruhodnější na něm je, že jsem toho byl svědkem už

mockrát, ale pořád nechápu, kde se to ve Slepci vlastně bere. Je to jeho skok do jiného světa, kde neexistuje bolest ani slepota, kde dokáže ovládat čas a měnit každou vteřinu ve věčnost, kde je všechno jen hra, v níž může někoho snadno stáhnout z kůže nebo mu prstem probodnout oko, a i když samozřejmě nemůžu vědět, že to takhle opravdu funguje, jsem v hloubi duše přesvědčený, že tomu tak je, protože ze Slepce v takových chvílích cítím pach šílenství, natolik silný, že mě dokáže vyděsit k smrti. Ve svém podivném světě se mění v cosi nelidského – odbíhá, proklouzává, odlétá, šeleští křídly, rozstříkuje jed, prosakuje parketami a směje se. Je to jediná z her, které dokáže hrát s někým jiným. Černý ho nemůže zadržet, nemůže ho dohonit, nemůže ho chytit. Černý zůstal na téhle straně. A jeho čas plyne pomalu.

Dívám se...

Černý se pozpátku kácí. Padá na záda jako obrovská panenka na gumičce. Bledý se zhmotňuje vedle něj, tahá za gumičku, nadzvedává ho a opět jej pouští, znovu a pak zase, zkrátka si hraje. Je to příliš děsivé, než aby to působilo směšně. Vypadá to, jako by se Černého snad ani nedotýkal, ale přesto ho rozmazává po parketách od dveří až po okna. Všechno okolo je samý Černý, jeho zuby, jeho kůže... A pod Slepcovými vlasy se třpytí smích. Já a Hrbáč se ve stejnou chvíli rozhodujeme zasáhnout. On seskakuje z postele, já ze svého železného bidýlka. A za námi ostatní, jako by jen čekali na signál. Odlepujeme Černého a Slepce od sebe a Tabák si všímá vysunutých šuplíků a kaluží od piva.

„Co to má bejt?! Všecky vás postřílím!“ řve a horečnatě se přehrabuje v polštářových závalech. Hosté se ženou ke dveřím, přičemž si navzájem podrážejí nohy, a já při

pohledu na Šakala skoro věřím, že zpod polštářů vážně každým okamžikem vytáhne bouchačku a proděraví dva nebo tři příliš pomalé Bandary, jenomže ve chvíli, kdy konečně vytahuje jenom foukací harmoniku, v ložnici už není vůbec nikdo cizí. Tabákí ještě chvíli vrčí, ale pak opatrně schovává harmoniku zpátky mezi polštáře a zjevně se rozhoduje odložit strašlivou pomstu na lepší časy.

Sedám si na podlahu. Ostatní postrkávají Slepce mým směrem. Pláží se ke mně, přičemž cvaká zuby a kašle, a pak utichá s hlavou zabořenou do mého ramena. Jeho svetr páchne jako smetiště, ne-li rovnou jako žumpa. Sedím jako socha. Makedonský a Zrzka zdobí Černého tělo spoustou náplastí. Larry se toulá po pokoji a šustí koštětem. Vládne ticho, hluboké ticho, tedy nebudu-li počítat Šakalovo rozrušené mumlání. Mona zničehonic dospívá k závěru, že Sfinga je jediné klidné místo v celém pokoji, a skáče mi na klín. Nejprve se prochází tam a zpátky a huňatým ocasem mi zametá vzor na svetru, pak mě chvilinku udusává měkkými tlapkami a lehá si. Sedím nehybně. Roztřesený Kuřák mi vyfukuje kouř do ucha, ramenem podepírám Slepce a na klíně mám kočičí ložnici. Ještě tak mít na hlavě Nanettu a mohl bych se nechat vyfotit do *Rozkvětu* s titulkem „Sfinga ve chvílích volna“.

Makedonský s Hrbáčem ukládají Černého do postele a pak se nerozhodně dívají na Slepce. Tabákí se pláží blíž k nám a taky zírá.

„Hrůza,“ říká šeptem. „Zjevný vampyrismus, no jen se koukněte.“

Šilhám po Slepci. Ten vedle mě spí s nesmírně poklidným a laskavým výrazem ve tváři, jaký v bdělém stavu nikdy nemívá.

„To není náhoda,“ poznamenává Tabákí. „Povídám vám, že to je typickej upír.“

Larry pouští koště a s hrůzou civí na Slepce.

„No fakt, lidi,“ říká. „Proč je takovej spokojenej? Nemá co bejt spokojenej a taky teď nemá co spát. To se mi teda vůbec nelíbí.“

Tabákí je bez sebe blahem. „Larry, kamaráde, oni takoví přece bývají. Leží si v rakvích s ruměncem přes půl ksichtu a usmívají se. Přesně podle toho se dá jejich plémě rozpoznat. Osikovej kůl do srdce, no a...“

Z kouta, kde leží Černý, se ozývá chrčivé zaúpění. Všichni sebou škubou. Lord tam zrovna čaruje nad opuchlou hlavou s nateklýma očima a dává na ni lihové obklady, zatímco Nanetta zpoza polštáře kradmo přihlíží jeho počínání.

„Osikovej kůl,“ mumlá Tabákí. „Takovej špičatej...“

Černý vrčí a odstrkává Lordovu ruku.

„Ten kůl by sis zasloužil zabodnout do jazyka,“ rozčiluje se Lord. „To toho ještě nemáš dost, Tabákí? Ještě tě tohle všechno neunavuje?“

„Jo. O čem jsem to jen mluvil? Myslím, že jsem nějak ztratil nit...“

„Koukněte!“ křičí náhle Zrzka a ukazuje na okno. „No jen se koukněte!“

Hrbáč a Makedonský se vrhají k oknům a my se otáčíme a taky se díváme – na černomodrou oblohu, kde obzor rozkrojila a prozářila bledá prasklinka jitra.

„Ráno!“ volá Larry pateticky a mává koštětem. „Slunce! (I když po slunci není ani památky.) Hurá!“ Zvedá koště směrem k oknu v pozdravném gestu a na mě a na Kuřáka

se plavně snášejí šedivé chuchvalce prachu, smíchané s cigaretovými nedopalky.

Tak tedy skončila ta odporná noc, byť tedy samozřejmě ne hned v tom okamžiku, kdy jsme si všimli prvních známek rána, a dokonce ani tehdy, když jitro skutečně nastalo. I když, ono sice bylo jasné, že kolem nás už není noc, ale ránem bych ten šedavý mlžný kal taky asi nenazýval. Přesněji řečeno to byl přechod od jedné noci k jiné – takový popis má asi nejbliž ke skutečnosti. Tím spíš, že se nikomu z nás nepovedlo se pořádně prospat a vzbudit se. Vlastně si ani nevzpomínám, jestli toho rána byla nějaká snídaně, a celkově si toho vybavuju dost málo, snad jen sám sebe v jistém okamžiku – Slepec sedí vedle mě s kytarou, v pokoji je šero, jako by zase byl večer, a na stolicích stojí šiky prázdných fľašek, i když vůbec nevím, že by někdo z nás něco pil.

Ozývá se rozhořčené zvolání Larryho, zvedajícího prázdnou láhev: „Tak my se tam kvůli nim zásobujeme jídlem a děláme si starosti, a oni si tady zatím chlastají!“

Tímhle „tam“ se zřejmě myslí jídelna, ale není jasné, zda se má jednat o oběd, nebo o snídani, a „oni“, to budu nejspíš já a pak asi ještě někdo, protože si nevzpomínám, že bych někam chodil a něco jedl, čili jsem nejspíš patřil k těm, co chlastali.

Pamatuju si Lorda, jak přikrývá spící Zrzku, a Černého, kouřícího na své posteli. Černý na sobě nemá jediné živé místočko – snad kromě očí a cigarety. Celý zbytek tvoří navzájem se protínající pruhy náplastí. Slepec kýve do rytmu své písni, celý je namodrale šedivý, barvy obnošených džínů, asi jako právě vzkříšený Lazar; na sobě má stále svůj

kdysi bílý svetr, co smrdí po víně a lihových obkladech. Shýbá se nad kytarou, zvoní strunami a šeptá nezřetelný text, cosi o lese se stezkami, na které nikdy nev kročila lidská noha, a bystřinami s vodou, co chutná hořce po trávě, lemující jejich břehy.

Zrzka spí schoulená mezi polštáři, dlaně si svírá mezi koleny, vlasy má jako rudé peří zastřeleného datla, ale vše ostatní je nenápadné a fádní, ba i ona sama tu působí naprosto obvykle, jako by se měla nacházet jen tady a nikde jinde, takže jí už nikdo nevěnuje pozornost, tedy s výjimkou jednoho jediného člověka, který ji balí do deky a vypadá přitom jako lakomec, schovávající svůj největší poklad před cizíma očima.

Larry zvedá z podlahy láhev a rozhořčeně s ní třepe. „Tak my se tam kvůli nim zásobujeme jídlem a děláme si starosti, a oni si tady zatím chlastají!“

„Tak si ty starosti zbytečně nedělej,“ radí mu Černý. „Šetři si nervy.“

Naslouchám. Pozorně naslouchám jeho intonacím, v nichž se skrývá uspokojení, a dívím se, proč se asi zmlácený, nevyspalý a hladový Černý může radovat, ale pak pohledem sklouzávám na Slepce a dochází mi, jak to, proč se tam pod vrstvami náplasti raduje, vypadá. A ono to vypadá jako Slepceova tvář s nateklým okem a rozraženým rtem. V den, kdy se našla mrtvola. Kdy každý škrábanec může být vnímán jako důkaz viny. A Černý zvysoka kašle na to, že na jeho vlastním těle je šrámů přinejmenším stejně tolik; hlavně, že je má i Slepce.

Les, les... Tmavý, vonící po mátě... Sladké písňe, lákadlo pro nepozorné poutníky...

Černý zhasíná cigaretu o břicho kulturisty na plakátě v záhlaví své postele.

„Co mám říct Ralfovi, kdyby se ptal na ty modřiny?“

Zbitý, nevyspalý, no a tak dále člen smečky se čestně ptá kumpánů, jak by se měl zachovat v obtížné situaci. Zdálo by se, že to není důvod, aby komukoli od hlavy až po pupek naskočily svědivé fleky, fleky, které budou svrbět ještě týden po svém objevení, ale přesto je na sobě cítím, ty drobné a palčivé štěnice, jež se mi rychle rozlézají pod svetrem, kousavé, s lepkavými nožičkami, jako kdyby mi jich někdo hodil za límec celou hrst.

„Řekni to, co ses chystal říkat, když jsi začal povykovat,“ navrhuju mu. „Anebo mlč, jaký je v tom rozdíl? To první i to druhý ti přece hraje do karet stejně dobře.“

Skrz pruhu náplasti prosakují mým směrem vzteklé jiskřičky. „Co tím naznačuješ?“

„Ale nic, vůbec nic. Prostě bych se na tvém místě tak rychle neprobíral ze záchvatu šílenství. Vždyť tobě přece přeskočilo, Černý! Teprve včera, ani ne. Takže bys mohl nechat všelijaké rozumné otázky na potom. Ono by to působilo přirozeněji.“

Mluvím a mluvím, pořád se ne a ne zastavit, a tenhle můj proslov se pomalu začíná podobat přednášce – je nejen dlouhý, ale snad dokonce i krásný. I když tady je možná přání otcem myšlenky, protože si zřetelně vzpomínám na prst, kterým jsem mával před zalepeným nosem Černého, jenže kde by můj organismus vzal prst? Mluvil jsem o obrazech šílenců v klasické literatuře, vytasil jsem se s Ofélií a kapitánem Achabem, hovořil jsem o prasecích ocáscích, pouhým okem viditelných pod něčími sukněmi, o milencích, co při

příchodu manželů skáčou z oken, ale zapomínají si na místě činu boty a spodky, řečnil jsem dlouze a zaníceně, třebaže mě vyrušoval Tabákího znepokojený potlesk i útoky štěnic, a když jsem skončil, zeptal se mě Černý, „co jsem těma blábolama jako chtěl říct“.

Tabákí Černému radí, aby mě „zbytečně nedráždil“, protože „je přece vidět, jak děsně je na nervy, ale tobě je to furt málo, že jo“.

„Naslouchej hlasu lidu,“ říkám. „Nebo si běž najít řeku, ty Ofélie jedna neutopená...“

Při zmínce o řece skutečný kandidát na šílence, náš zmlácený vůdce a strašný lesů pán, přikyvuje. „Řeky jsou strašně nebezpečná substance,“ říká. „Jeden nikdy neví, jestli se z nich dá pít. Chce to ležet a poslouchat, jestli tam jsou žáby, protože když tam žijou, znamená to, že se voda dá pít a není třeba se bát otravy.“

„Děkuju,“ říkám Slepci.

A Černému zase povídám: „Tak. Uč se od mistra.“ Jeho agresivně chrčivé odpovědi už nevnímám a odcházím, než mě svědivý hmyz stačí ohlodat až na kost, jenomže ve dveřích se srazím s Ralfem, celým popelavým z nevyspání a rovněž olepeným náplastí.

Všechno, co bude následovat, není těžké předvídat, a také že to předvídám správně. Klec pro Černého a Slepce, v níž se ti dva možná nudou a vzájemnou nevraživostí sežerou, výsledky a prošetřování okolností Krabovy smrti, rozklad mezi Krysa-mi, které zůstaly bez vůdce, a ještě spoustu dalších věcí, souvisejících i nesouvisejících s výše zmíněným. Co se mi však předpovědět nedaří, je, že se Slepce a Černý během pobytu v Kleci dohodnou ohledně šesté skupiny. Muselo jim být

příšerně odporné tam spolu sedět, jinak by Slepce něco takového nikdy nenapadlo, a Černému se zase nejspíš příšerně nechtělo vracet se do smečky, jinak by na to nikdy nepřistoupil. Možná, že kdyby na samotce strávili víc času, napadlo by Slepce něco ještě šílenějšího. Klece napomáhají přemýšlení, ale člověk v nich nesmí zůstat příliš dlouho. Čím déle tam sedí, tím více ho přemáhají vlastní strachy, ale dva tam klidně můžou vydržet i týden. Na druhou stranu, zajetí Slepce a Černého překonalo všechny rekordy Klece – trvalo totiž jedenáct dní a kousek. Kdybych nebyl plešatý, objevilo by se mi na hlavě přesně tolik sněhobílých vlasů – po jednom za každý den jejich nepřítomnosti. A poděkovat bych za to měl Ralfovi, který měl starost o uprchlíky z Krysí díry. Z nějakého důvodu si myslel, že je Slepec všechny uškrtí, jakmile k tomu bude mít příležitost, a hodně se snažil, aby tuhle příležitost nedostal. Proto měl Slepec na všelijaké báječné nápady řůru času. On a Černý je spolu tu a tam probírali a po zbytek času hráli kapesní šachy anebo ze zdí odlupovali molitan ve snaze najít skrýše s cigaretami. Mezi vězni Klecí se to stalo zvykem od doby, kdy Vlk veřejně prohlásil, že do jedné ze stěn samotky zašil karton cigaret. Nejspíš to byl vtip, a mezi lidmi venku se to taky tak bralo, ovšem každý, kdo v Klecích strávil alespoň dva dny, ztrácel smysl pro humor a pouštěl se do hledání úkrytu. Proto se uvnitř po látkových potazích táhly záplaty a švy na místech řezů, zanechaných břitvami a nehty zajatců, a po čase v Klecích nezůstal jediný netknutý úsek delší než deset centimetrů. Již zkontrolovaná místa bylo zvykem zašívát; za tímto účelem se nad dveřmi nechávaly jehly s provlečenými nitěmi. Slepec a Černý je však nepotřebovali, protože se z nudy provrtali až k omítce a na pár místech dokonce až k cihlám.

Žralok je zcela vážně podezíral z toho, že si hodlají vyhrabat tunel ven a uprchnout. Po tom, co předvedli Knot, Šalomoun a Don, to bylo pro ředitele dost citlivé téma, a tak se Černého pořád dokola vyptával, kam by se Slepce šli, kdyby se jim útěk povedl. Nejspíš doufal, že tak najde i tamty tři, jako kdyby snad lid Šedého domu, podoben hejnům migrujících lososů, byl schopen pohybu jen jediným směrem. Sice jsem na vlastní oči neviděl, co tam natropili, ale soudě podle toho, jak dlouho trvaly opravy, musela to samotka schytat opravdu pořádně.

Náhle si uvědomuju, že už mluvím příliš dlouho, aniž bych slyšel jakoukoli odezvu, a tak se podezřívavě koukám na Vílinu hlavu, která mi z ramena sklouzla někam do podpaždí.

„Hej, milovnice příběhů, jestlipak náhodou nespíš?! A já se přitom můžu přetrhnout, abych tě potěšil, mluvím a mluvím...“

„Ne, jasně, že ne,“ odpovídá přehnaně bodrý hlas, malinko zdušený rukávem mé kazajky. „Pozorně tě poslouchám. A přemýšlím.“

„A o čem konkrétně přemýšlíš, že u toho vypadáš tak ospale?“

„No...“ Odtahuje se ode mě a já mezerami v její vestičce znovu vidím nápis, hlásající, že si pamatuje všechno. „Přemýšlím, jak moc se můžou jedno od druhého lišit vyprávění o tomtéž, i když žádný z vypravěčů doopravdy nelže.“

„Všechno záleží na vypravěčích. Žádné vyprávění nemůže ukázat skutečnost takovou, jaká byla doopravdy. A už jsem ti říkal, že osobně dávám přednost Tabákího příběhům.“

„A já zase dávám přednost tomu různé příběhy porovnávat.“

S žalostným hekáním narovnává ohnuté nohy a protahuje si je. Její lehké tenisky, zašedlé od dlouhého nošení, jsou u kraje gumových špiček zalátané. Vypadají tak dětsky a dojemně, že se na ně nedokážu klidně dívat. Když Víla mění polohu, uzlíky na její vestičce se posouvají a odhalují nový nápis: „Nenávist až za hrob!“

„Co to má být za nenávist?“ divím se. „A vůči komu?“ Sklápí oči, aby si nápis prohlédla.

„Ále... to je jenom tak. Pro všechny případy. Ono to přece jenom chce mít i něco trochu pochmurnýho...“

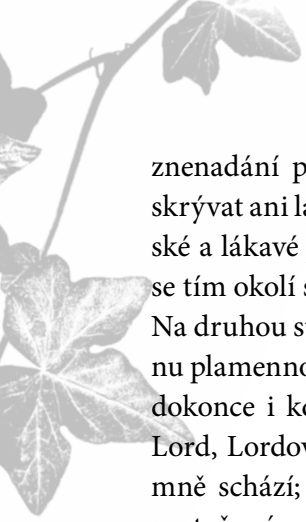
„Tak v tom s tebou teda ani trochu nesouhlasím.“

„Nenávist až za hrob“ se skrývá pod popelavými uzlíky a já jsem rázem klidnější. Jsou to všechno jenom hry, dětské kratochvíle, ale já k těmhle věcem přistupuju se vši vážností. Snad proto, že vím, že si nikdo v Domě nehraje jenom tak.

Víla si zvedá kolena k tváři a smutně shrbená si je objímá. Už nevidím ani nápisy, ani ji samotnou – jen splývavé proudy jejích vlasů.

„Myslíš si, že se ke mně silné city nehodí? Že mi jakoby nesluší, mám pravdu?“

Dotkl jsem se bolavého místa. Věčně zapomínám na ten její komplex šedé myšky. „Pochop, já nejsem žádná osobnost, no jakože nejsem vůbec výrazná... Uvnitř jsem hrozně mdlá a nezajímavá...“ Je to komplex, se kterým nemá smysl bojovat a který mě svou neotřesitelností přivádí k zuřivosti. „Vem si třeba Zrzku...“ No jo, ono je to těžké, mít věčně před očima někoho, kdo jen stěží ovládá své emoce, kdo zuří a běsní, ať už k tomu má důvod či ne, kdo

znenadání přechází od smíchu k slzám a kdo nedokáže skrývat ani lásku, ani zášť. Je to natolik krásné, natolik ženské a lákavé jako barevné skvrny na motýlích křídlech, že se tím okolí snadno nechává unést, pobláznit, podmanit... Na druhou stranu, najde se jen málo lidí, schopných Zrzčinu plamennou osobnost snášet déle než několik hodin, a to dokonce i když sami nejsou objektem jejích citů. Ať žije Lord, Lordovy nervy, jeho trpělivost i všechno ostatní, co mně schází; možná, že je mu to bližší a pochopitelnější, protože sám také býval takový, než skončil mezi oprávněnými cvoky, a ano, ono se na ně vážně pěkně kouká, na ten páreček ve věčném víru vášni – na Isoldu s ohnivými vlasy a Tristana s kobaltovýma očima. Ti dva se neustále zmítají mezi krajnostmi a srdce mají na dlani, takže ostatním nezbyvá než lapat po dechu a schovávat nádoby, ale vážně netuším, proč by z toho měl někdo mít komplexy a trápit se tím. Kdepak, nikdy jsem to nechápal a při svých pokusech Vílu přesvědčit jsem se nezřídka dostával až do bodu varu, vlastního spíš Lordovi a Zrzce, ale bylo to naprosto k ničemu, jako bych mluvil do zdi. „Jsou to nervy, akorát tvoje nervy, jak drátky bez izolace, co visí na všechny strany a všeho se zachytávají, tak co s tím má společného osobnost a její výraznost, ty jedno hloupé stvoření?“ Ale odpovídá mi vždycky jenom potřásání hlavou a sevřené rty; klidně můžu skřípat zuby, klidně můžu tlouct hlavou o stěnu, ale závěry už holt byly jednou provždy vyvozeny a nepodléhájí přezkoumání.

A to je tu ještě Krysa – dravá bytost, která se podobá Slepci, jako by to byla jeho rodná sestra, ale je ještě méně přátelská. S tou už Vílu vůbec nelze srovnávat, a díkybohu

za to, ale moje upřímné „díkybohu“ bere slečna Šedá myš jako beznadějně chabou útěchu.

Dívám se na ni, až po špičky tenisek schovanou pod vlasy, a pak zavírám oči a v duchu ji k sobě tisknu svýma neviditelnýma rukama. Víla na mě poslušně padá, jako bych to vážně udělal, a já se chvěju, ohromen její citlivostí, s níž téměř vždycky reaguje na dotek mých přízračných rukou, a to i když je rozladěná a ponořená do sebe jako právě teď.

„Přece se tady nebudeme bavit o výrazných osobnostech, že ne? Nebudeme všechny ty výjimečné a úžasné lidi jednoho po druhém probírat?“ ptám se jí šeptem. „Jestli nemáš nic proti, tak bych to nechal plavat... Nemáš nic proti?“

„Ne, jasně, že ne...“

Vrtí sebou a zaklání hlavu, aby viděla, jak se tvářím, ale já jí bradou zakrývám výhled, znovu a znovu, až nakonec upouští od marných pokusů a stáčí se po mém boku do něžného, láskyplného, kočičího klubíčka.

„Už tě těma řečma nejspíš musím pěkně štvát. Najednou jsi zněl hrozně nešťastně. Mluvím o těchhle věcech moc často, že jo?“

„Ne, moc často ne. Já prostě jenom nesnáším tohle téma: ‚A nechtěl bys, abych byla jako...‘ Ne, nechtěl. A ani nikdy chtít nebudu. Možná, že jednou nastane neopakovatelný den, nabitý moudrostí, kdy to konečně pochopíš. A toho dne požádám Tabákího, aby mě vyzdobil svátečními vlažkami a tetováními.“

Vytrhává si z vestičky dlouhou šňůrku, anebo možná nitku, a cpe si ji do pusy, aby ji až do omrzení okusovala a třepila.

„Nejspíš bych ti tohle triko měla darovat. I s tím nápisem, a taky se všemi ostatními. Ty přece máš svoji nenávisť až za hrob, takže pro tebe má smysl ho nosit.“

„O kom to mluvíš?“ ptám se podezřívavě a dloubu ji bradou do pěšinky ve vlasech. „Snad ne zase o Černém? Chceš mi tím něco sdělit, anebo jenom nedokážeš dostat z hlavy jeho mužný zevnějšek? Nevzpomínám si, že bychom se o něm někdy předtím tolik bavili.“

„A co když ti vážně chci něco sdělit? Něco, co se týká právě jeho.“

Teď jsem to pro změnu já, kdo natahuje krk, aby jí nakoukl do očí. „Hlavně mi neříkej, že ses do něj bláznivě zamilovala. Všechno ostatní už nějak přežiju.“

Odtahuje se ode mě a potřásá vlasy. „Prosím, jestli můžeš, zkus si ho představit.“

„Proč?“

„Jenom tak. Prostě si ho jen představ, nic víc.“

Pro všechny případy si sedám rovněji. A poslušně si představuju Černého. V celé jeho klenuté kráse bicepsů a tricepsů. Není to vůbec těžké.

„Už ho vidím. Co dál?“

„A teď mi pověz, jako kdo se snaží vypadat?“

„No jako debil, jak jinak...“

„Ale ne, to ne. Snaží se vypadat jako někdo, koho dobře znáš. A až to pochopíš, dost tě to překvapí.“

Vlastně mě dost překvapila už samotná její slova, a tak znovu pozorně zkoumám svoji představu Černého. Ten, jehož mám v hlavě, se nijak neliší od toho opravdového – koneckonců jsem vedle něj žil dost dlouho na to, abych ho dopodrobna poznal.

„Nechápu to,“ přiznávám. „Černý vypadá prostě jako Černý. Nikoho dalšího takovýho neznám.“

„Nemluvím o jeho tváři. Ale o stylu. Třeba o tom, jak se začal od doby, co se stal vůdcem, oblíkat. Ty sis tý změny nevšiml?“

Černý skutečně poté, co se stal vrchním Psem Domu, změnil styl. Vzdal se trik bez rukávů, oholil si hlavu a přestal nosit pytlovité kalhoty na šle, ze kterých se mi už roky zvedal žaludek. Dalo by se říct, že se jeho vkus změnil k lepšímu. Ale to neznamenal, že by snad přestal být sám sebou. Říkám to Víle.

„Tak mi prosím pověz, kdo jiný v Domě chodí vyholený, s šátkem na hlavě, nosí saka volně přehozená přes ramena a tkaničky tenisek si vždycky zavazuje kolem kotníků?“

„No, saka nosím jenom já. A co se těch vyholených týče...“ A vtom mi dochází, co má na mysli. „Ty ses musela zbláznit! Já si hlavu neholím! A šátek jsem začal nosit teprve nedávno. Protože jsi mi ho darovala ty! A vůbec, o čem se tady bavíme? Vždyť on mě k smrti nenávidí. Ani po mně nechodil do sprchy!“

„Však já se s tebou nepřu.“ Víla krčí rameny. „Akorát že to musí každýho nezaujatýho člověka praštit do očí. Napodobuje tvoji chůzi i styl oblékání, dokonce se snaží mluvit jako ty. Ale to všechno až od doby, co je v šestý skupině, kde nemůžeš vidět, jaký je a jak se chová.“

„A o čem to svědčí?“ ptám se tupě.

Víla mlčí. Oči má jako dvě zelené kuličky hroznového vína, jimiž prosvítají pecičky. Jsou hrozně smutné a vážné.

„Bože můj, to je děs!“ Trhavě škubu rameny a téměř se strachem pošilhávám po oknech šesté skupiny, která se

stříbřitě lesknou v paprscích slunce. Za každým z nich se může skrývat Černý v mé groteskní podobě, nasupený, s vyholenou hlavou a pirátským šátkem se spoustou lebek a křížků. Připadám si jako v noční můře.

„Můj šátek je, jen tak mimochodem, nesrovnatelně hezčí a tihne k rostlinné tematice. I když to je samozřejmě otázka vkusu...“

„Ach Sfingo,“ směje se Víla. „Že se nestydíš! Ještě řekni, že ty máš přece delší nohy...“

„No a nemám snad? A taky ušlechtilější tvar lebky. A kam on se vůbec hrabe, s tím vším...“

„Tak dost! Teď už ti schází akorát bryndáček a kšandičky. Jako kdyby ti snad prováděl něco hrozně ošklivýho.“

Umlkáme a nějaký čas si prohlížíme okolní krajinu. Není to žádná hádka – my dva se nikdy nehádáme – ale prostě jen rozumná odmlka, nezbytná pro vstřebání všech informací. Během takových odmlk lidi obvykle kouří, jenže Víla je nekuřačka a já s sebou nemám ani cigaretku, a tak to trpně snáším a jenom pro všechny případy přejíždím pohledem po zemi pod lavičkou, jestli tam třeba neleží nějaké nedopalky, které se nejčastěji schovávají právě na takových místech.

„Nepůjdeme už?“ navrhuje Víla. „Myslím, že jsem si na slunci spálila nos. Bylo ti to, co jsem řekla, hodně nepříjemný?“

„Ne. Prostě to budu muset strávit. Tak pojďme najít cigára a něco na tvůj nos, ať se ti nezačne loupat.“

Zvedáme se. Víla se na mě dívá, mhouří oči a mrká. Jak dlouho jsem tady na lavičce vlastně seděl? Zřejmě jenom chvíličku, ale připadá mi to jako několik hodin. Možná, že

je tahle lavička, napohled zcela neškodná, začarovaná. Ně-
kdo na ni seslal mocné kouzlo, které lidi nutí k upřímnosti.

Loudáme se k Domu, a přitom před sebou tlačíme dvě
oblé, bezhlavé placky stínů.

„Zato už teď vím, proč tak nemáš rád Nejdelsí noc,“ říká
Víla.

Na zápraží dusivě voní muškáty. Po celé délce zábradlí
stojí květináče s těmito rostlinami, jejichž zápach k smrti
nesnáším.

„Je to divný,“ říkám Víle. „Ani jedna tvář. Ani v jednom
okně. Něco muselo odvést jejich pozornost od sledování nás
dvou. To by mě zajímalo co. Mimochodem, ta tvoje ‚Nená-
vist až za hrob‘ se svojí barvou podobá tomuhle muškátu.“

„Budu to triko muset vyhodit,“ říká Víla vážně, zatímco
přede mnou stoupá po schodech. „Cítím, že je ti ten nápis
fakt hodně proti srsti.“

„A nedal by se třeba něčím zapatlat?“

Schodiště je liduprázdné. Ani výš, ani níž není ani ži-
váčka, alespoň je jasné, proč nikdo necivěl z oken. Vše-
obecné shromáždění se musí konat kdesi v hloubi Domu.
Víla naslouchá a již vyvozuje odpovídající závěry.

„Polib mě, dokud tady nikdo není...“

Uvelebujeme se na odpočívadle, tiskneme se k zábradlí
a využíváme klidu Domu, abychom si urvali chvilku sami pro
sebe. Je to pouhá malá chvilka, kratinká, anebo mi tak možná
jen připadá, ale když pak pokračujeme v cestě, trochu se mi
točí hlava a moje chůze je znatelně nejistější než obvykle.

Chodba je prázdná. Pokud se všichni vážně někde shro-
máždili, pak ne v tomhle patře. Zhruba v půlce chodby vidí-
me dvě osaměle se ploužící postavy a přidáváme do kroku.

Slepec a Krysa. Vážně líbezný páreček. Až se mi z nich klepou kolena. Jsou bledí jako nebožtíci, s tmavomodrými kruhy kolem očí, oba v té fázi fyzického vyčerpání, po které už následuje leda dystrofie. Slepec je navíc od klíčních kostí až po břicho celý rozdrápaný. Triko na něm visí v cárech a zející díry odhalují sedřenou kůži. Je to dost příšerný pohled, zvlášť když zároveň vidím, že Krysa má nehty od krve.

„No prosím,“ povídám Víle. „Tohle je něco na způsob té tvojí ‚Kámasútry‘, akorát říznuté markýzem de Sade. A není zvlášť příjemný se na to koukat.“

Víla po mně vrhá vyčítavý pohled, který lze přeložit jako: „No tak, nech toho,“ ale já už jsem moc rozjetý, a tak po zbytek cesty do ložnice nahlas rozjímám o všelijakých sexuálních úchylných. Bledý a Krysa mi trpělivě naslouchají a vůbec nic nenamítají, což mě rozčiluje ještě víc, než kdyby mi některý z nich poradil, abych držel hubu.

Nakonec ve čtyřech vtrháváme do ložnice, kde není nikdo kromě Šakala, který si nadšeně pobrukuje, obklopen změtí různobarevných drátků. Drátky raší ze zdi a zase v ní mizí, a i když se většina houpe jenom tak, nikam nevede a nikoho s nikým nespojuje, zhruba desítka těch hlavních dosahuje až ke zdem dívčích ložnic, a dokonce ke zcela konkrétním uším. Je to veliký dar Šakala všem zamilovaným, jež od sebe odloučily neblahé okolnosti, jak tomu sám říká, ovšem tento dar je naprosto k ničemu bez účasti jeho samotného, který se v propletení drátěných ocásků jako jediný vyzná.

Zastihujeme ho v přímém kontaktu s kýmsi „odtud“, jak onomu komusi zrovna povídá: „Tak to jsi ještě větší husa, než by se dalo čekat!“ Když nás vidí, radostně nám

kyne na pozdrav, zakrývá dlaní mikrofon a obrací oči v sloup, dáváje všemožně najevo naprosté vyčerpání.

„Kde jsou všichni?“ ptám se ho.

Tabákí samozřejmě nic neslyší a jenom se s úsměvem uklání.

Víla se přehrabuje v šuplíku nočního stolku a snaží se najít něco na Slepcevy rány. Krysa usedá na podlahu a zůstává tam bez hnutí, s hlavou položenou v dlaních a se zakrvácenými nehty zarytými do vlasů. Na sobě má koženou vestu se spoustou odznaků na hrudi, paže i ramena zůstávají odhalené. Takhle odporně vychrtlých holek po světě díkybohu moc neběhá. Možná, že ji obyčejné polibky vážně netěší, pokud při nich nemůže někoho trhat na kusy, a možná, že prostě nutně potřebuje silné emoce, nedosažitelné standardními metodami. Nevím, čert aby se v ní vyznal, ale při pouhém pomyšlení, že jí v tomhle Slepec vychází vstříc, mi po zádech běhá mráz.

Bledý se pomalu zbavuje zbytků trika. Víla mu nabízí lahvičku s čímsi hojivým a soucitně přihlíží, jak si tekutinou potírá škrábance.

„Táhni tam sama, zlatíčko, tam a ještě dál, třeba až ven!“ loučí se Šakal nepříliš vlídně a vyškubává si sluchátko z ucha.

„Sakra, s některějma lidma se diskutuje fakt blbě, pomalu bych za to měl dostávat zapláceno... A co vy, kde jste byli, teda jestli to není tajný?“

Tabákí si nás pozorně prohlíží a po chvilce přikyvuje – zřejmě dospěl k nějakým závěrům.

„Všichni jsou dole, jen tak mimochodem,“ oznamuje nám pak. „Žralok tam zase řeční. Vás nezajímá, co bude povídat?“

Tabákí má svoje knoflíkové období, které trvá už od posledního maškarního plesu. Celý se leskne a hraje všemi barvami jako šilencovo blouznění. Jako základ pro výstavu knoflíků mu slouží rudá kamizola s manžetami a šosy (aby se toho na ni víc vešlo), ovšem na džínech nic nemá (aby se mohl dobře plazit), a to Tabákího natolik deprimuje, že kdekoli se uhnízdí, hned se spěšně halí do šosů kamizoly a začíná sebou vrtět a celou tou svou knoflíkovou nádherou lapat elektrické světlo, až se nakonec mění v něco na způsob obří ozdoby na vánoční stromeček, z jejíhož třpytu všechny přítomné pálí oči.

„S kým ses to porafal, snad ne s Kočkomilkou?“ ptá se Víla, zatímco ze mě stahuje kazajku, zhrublou od deště a bláta.

„Jistěže ne. S Kočkomilkou je všecko mnohem složitější. A jaks vůbec přišla na to, že jsem se s někým porafal? Prostě jen v některých osobách, co to potřebujou, podporuju bojového ducha. Každý přece potřebuje komunikaci i trošku toho vzrušení! Člověk si nesmí celé dny dobromyslně hovět a pomalounku zahnívat jenom proto, že nemá nikoho, kdo by ho štval.“

„A koho jsi štval?“

„Na tom nesejde.“ Tabákí si rychle strká sluchátko zpátky do ucha a začíná se přehrabovat v drátcích. „Důležitá je dobročinnost sama o sobě, ne její objekt. Nebo snad nesouhlasíš? Tady Šakal, tady Šakal,“ šklebí se do mikrofonu. „Hladový vlkopes opět na drátě! Odpověz, neznámý a osamělý posluchači...“

Jeho knoflíky pableskují, obklopeny duhovými drátky. Můj pohled od nich putuje k policím otevřené skříně,

bloumá po složených svetrech, košilích a vestách. Svůj šatník bych stěžil označil za chudý, ale je přece jen zatraceně těžké najít v něm něco originálního, nedostupného pro někoho, kdo by se třeba chtěl obléknout stejně. Lidi, co se ověřují sbírkami všelijakého harampádí – třeba Larry nebo právě Šakal – si aspoň můžou být jistí, že jsou ve své šerednosti neopakovatelní...

„Nechceš uplést košili z barevných provázků?“ Víla mi snad opravdu dokáže číst myšlenky. „Zrovna bych měla mít jedno velikánský zelený klubko. Teda jestli se k němu už nedostala děťátka Kočkomilky...“

Tabákí sice má nasazené sluchátko, ale něco přece jen slyší. Hbitě se otáčí naším směrem a civí na nás.

„Mluv tišeji...“ povídám Víle. „Jinak budeš muset uplést deset košilí a ozdobit každou stovkou knoflíků, a jsi ještě moc malá, než abys takhle moc dřela.“

Tabákí se podezíravě naklání naším směrem. A otáčí k nám nezanepřázdňené ucho. Víla popadá první košili, kterou má po ruce, a přehazuje mi ji přes ramena.

„Asi bych měla skočit na naši stranu a podívat se, jestli tam někoho neskolil srdeční záchvat,“ říká ustaraně. „Protože tady má někdo dost divnou představu o dobročinnosti.“

„Běž. A já zas půjdu do přízemí a poslechnu si, co se tam vykládá. Už od rána jsem úplně mimo společenské dění. Bez potavy a bez cigaret.“

Slepec, který si mezitím stačil vyměnit triko za neroztrhané, mi strká do náprsní kapsy krabičku camelek.

„O čem jste se s Ralfem tak dlouho bavili?“ ptá se. „Doupě se plní klepy.“

„O potenciálních uprchlících. Těch, co se je někdo snaží nenápadně vyštvať z Domu. Má celý seznam těch, co by odsud rádi honem vypadli.“

„Ti vychovatelé mají nějak moc rádi papírky,“ podivuje se Slepec. „Že by na tom byli tak mizerně s pamětí?“

Zvedá z podlahy svůj splasklý batoh.

„Pojďme si poslechnout Žraloka,“ říká. „Jsou tam už půl hodiny, takže se teď nejspíš zrovna dostává k jádru věci. A papírů tam má taky celý hromady.“

„Sundej mi tu pokrývku hlavy,“ žádám ho. „Nějak mě začala štvať.“

Slepec ze mě strhává šátek. Víla čeká u dveří a pokradmu nás pozoruje. Krysa s tváří zabořenou v dlaních dál sedí na podlaze a nevypadá, že by se někam chystala odcházet.

„Nazdar,“ šeptá Šakal tajemně a objímá mikrofon. „Účastník čtrnáct lomeno jedna? To už je let! Jak se máš, lomeno jedna? Mně se po tobě stýkalo, co tobě po mně?“

Spolu se Slepce vstupujeme do auly, zrovna když je všechno v plném proudu. Žralok, rozohněný kombinací horka a hněvu, cosi hlásá do pravidelně vynechávajícího mikrofonu. Část publika ho poslouchá, část podřimuje. Průchody mezi židlemi poblíž pódia jsou z nějakého důvodu poseté papírovými útržky, připomínajícími napodobeninu sněhu, se kterou si ovšem tvůrce nedal moc práce.

Stydlivě skrčený proklouzávám do prostřední řady. Slepec přesně opakuje moje pohyby – pro jistotu se přidržuje cípu mé košile. Žralok si všímá, že jdeme pozdě, ale je příliš zaneprázdněný, než aby to komentoval. Zrovna se totiž

dostává k „průkaznému potvrzení výše uvedeného“ a nos má zabořený do štosu papírů, který mu přisunul věrný Lo-divod. Já a Slepec usedáme na šeredné židle s železnými nohami a připojujeme se k posluchačům. Těch, co doopravdy poslouchají, ve skutečnosti není zase tolik. Především to jsou učitelé v předních řadách.

„Podle výsledků všeobecného testu...“

Smečka přebývá ve stavu ospalé ztuhlosti. Nejčileji vypadá Tlustoch, jenž kroupe mrkev, a Jehlice, která si plete a zrovna počítá oka. Hrbáč malátně pokyvuje do rytmu písni, jež mu znějí ve sluchátkách, a Makedonský si špendlíkem doluje z prstu třísku. Dívám se na vzdálené řady Psů, kde se skví Černého vyholený zátylek. Čtyři Psi kolem něj přesně napodobují jeho posed – také mají zkřížené ruce a chodidla opřená o sedadla židlí před nimi. Ve své touze podobat se vůdci předčili dokonce i Bandary, ale jestli měla Víla pravdu, tak rozhodně nejsem ten pravý, kdo by se jim měl smát. Tím spíš, že jsem se před chvilkou chystal úplně stejným způsobem nacpat nohu na sedadlo před sebou, ale teď tady dřepím jako solný sloup a vztekám se. Tak sakra, kdo koho tady vlastně napodobuje?

„Téměř nikdo nezískal ani sto bodů! Což je minimální počet bodů pro průměrného zabeďněnce, aby tím testem prošel!“

Žralok hněvivě vyhazuje do vzduchu balíky papírů s odpověďmi „ano – ne“, kterých už všichni mají až po krk, a ty se rozlétají po aule a pokrývají podlahu další vrstvou falešného sněhu. Vida, tak už aspoň vím, odkud se bere.

„Můžu vám vysvětlit, co to znamená! Znamená to, že většina z vás není schopna duševní práce v míře odpo-

vídající požadavkům kladeným na vaše vrstevníky, kteří absolvovali běžné školy!“

Řada učitelů – druhá od pódia – se svorně otáčí, aby nám vyčítavě pohlédla do očí. V řadě vychovatelů nikdo nehne brvou. Už dávno je nemůžeme čímkoli překvapit. Mikrofon znovu dočasně přestává fungovat. Žralok chvíli mluví dál, aniž by si toho všiml, ale pak si uvědomuje, co se děje, a začíná rvát tak, že je výsledek ještě hlasitější než s mikrofonom:

„To znamená, že jste idioti! Ptám se, koho jste těma svýma fintama zařízli? Možná si myslíte, že mě? Možná si myslíte, že budu vzlykat a snažit se někomu dokazovat, že jste chytřejší, než předstíráte? Možná si myslíte, že mi není úplně jedno, kam odsud půjdete a co tam budete dělat? Zkazili jste životopisy jenom sami sobě, vy tupci!“

Zjišťuju, že jsem přece jen protlačil chodidlo na sedadlo židle před sebou, ale nechávám ho tam, kde je. Přece neobětuju základní pohodlí jenom proto, že nechci být objektem všeobecného napodobování!

Slepec zívá a zakrývá si ústa dlaní. V lemuřích prstech snadno mizí celá jeho tvář i s čelem a bradou. Je to úplně prostinké gesto, které ale není schopen okopírovat nikdo z přítomných. Sedím a užívám se závistí jako poslední pitomec. Už je pomalu načase, abych se těch paranoidních nálad zbavil... A najednou se musím sám sebe ptát, co jsem vlastně Slepci začal závidět. Ne ruce, ne jeho živoucí prsty, ale pouhopouhé gesto, které nelze napodobit! To by mě zajímalo, jestli jsem fakt takový hlupák, jak si někdy připadám?

Při posledním Žralokově „možná si myslíte“ mikrofon znenadání znovu začíná fungovat. Stonásobně zesílená

slova se burácivě rozléhají po celé aule. Probouzejí se dokonce i ti, co spali opravdu tvrdě. Tlustochovi padá mrkev. Hrbáč se mračí a tlačí si sluchátka hlouběji do uší. Ba i samotný Žralok sebou na pódiu škube.

„Z tohoto důvodu,“ říká už klidněji, „se všechny testy, naplánované na tento měsíc, ruší a ruší se také všeobecná zkouška, na kterou jsem vás upozorňoval v minulém pololetí. Obojí totiž ztratilo smysl. S takovými výsledky vás žádná škola nepustí k přijímačkám, a to jste si o tom i předtím mohli nechat tak akorát zdát.“

Lord ke mně otáčí obličej s očima, ukrytýma za stříbrnými brýlemi, a rty se mu roztahují v úsměvu. Usmívám se mu v odpověď a najednou si s hrůzou všímám, že i on je obklopený neumělými kopiemi. Potřásám hlavou, ale ten přelud nemizí. Dva Bandarové, co sedí kolem něj, opatrovatelé Lordových berlí – každý se stará o jednu – mají oba zrcadlovky a mefistofelovské bradky á la Lord. Beďar a Moskyt místo klevetění, přežvykování nebo dokonce poslouchání Žralokových řečí pilně leští svěřené berle kapesníky a seškrabávají špínu z gumových chráničků. Vypadá to tak divně a legračně, že se mimoděk usmívám ještě víc. Lord tázavě povytahuje obočí a já kývu směrem k jeho doprovodu. Lord krčí rameny – co se dá dělat, sděluje mi tím. U lokte mu plane Zrzčina papouščí chocholka, pod ní je bledý profil tváře s bradou zabořenou do dlaně, a za ním zase křivé zuby a oddané oči obou opatrovatelů berel, nesmírně pyšných na svůj vznešený úkol. A já si musím říkat, jak nesmírně Lord poté, co navštívil venek, dospěl, když se během pouhého půlroku naučil stoicky přistupovat k věcem, které i mě dodnes vyvádějí z rovnováhy.

„A nyní přečtu příjmení těch několika mála z vás, kteří prošli testem s vysokým bodovým ziskem...“

Žralok netrpělivě luská prsty a Lodivod (podle té mořské ryby) mu pohotově podává další desky. Ředitel je otevírá a výhrůžně si odkašlává.

„Tak tedy... V první skupině...“

Učitelská řada hučí a o něčem si šeptá. Hrbáč si z kapsy vytahuje popelník, klepnutím prstů ho otevírá a dává ho na podlahu. Není vidět, že by někde někdo kouřil, ale nad hlavami všech se vznáší zrádný šedivý obláček. Žralok začíná číst první příjmení. Bažanti v předních řadách si vyměňují pohledy a štoučají do sebe lokty. Šeptem opakuju příjmení a vybavuju si, že jsem je dneska už jednou slyšel.

„Je to divný,“ říkám. „Byl jsem si jistý, že se jich mezi Bažantama najde víc. I když to jsou jejich problémy, samozřejmě...“

„Samozřejmě,“ opakuje mi Slepec souhlasně do ucha a tiše se směje svým smíchem šilence, který dokáže rozhodit naprosto kohokoli. Ohryzek mu poskakuje po holém krku a v každém jeho oku se odráží jeden malý Sfinga, úplně stejně jako v Lordových zrcadlovkách.

„Byli na Ralfově seznamu,“ vysvětluju, aniž bych věděl proč. „Na seznamu lidí, co odsud chtějí urychleně vypadnout.“

„No tak teď se podíváme,“ Slepec zní, jako by měl z něčeho radost, „jak se jim to povede. A komu ještě se to podaří kromě nich.“

„Tys o nich věděl?“ zajímám se podezřívavě.

„Hrabe ti?“ žasne Slepec. „Vždyť jsi mi o tom všem zrovna sám pověděl.“

Jasně, pověděl. Jenže Slepec se divil nějak málo. Anebo svůj údiv šikovně skryl. Každopádně se už na nic nevyptával, nesnažil se zjistit další podrobnosti.

Žralok mezitím jmenuje šikuly z druhé skupiny, což mu trvá jen chvilku, protože druhá skupina se může pochlubit jen jedním jediným vyhnancem – nešťastným Knotem.

„To mu patří! No jo... takhle se na něj musí,“ hučí Krysy, které sedí ob jednu řadu od nás, poté, co „překladatel“, násilím zbavený sluchátek, gestikulací přitahuje jejich pozornost a vysvětluje jim, o čem je řeč. „Co taky jinýho? No, poslouchej dál, potom nám povykládáš,“ povzbuzují překladatele, načež si celá smečka svorně cpe sluchátka zpátky do uší. Nebo přesněji ne celá smečka, ale deset odchycených jedinců, což je ovšem na Krysí poměry docela hodně, když se jedná o tak nudnou povinnost, jako je účast na celodomovním shromáždění.

Zrzek s křupnutím rozkusuje ořech a vyplivuje skořápku. Překladatel Drobek s povzdechem obrací tvář k pódiu, zatímco Knot, jehož se to všechno zcela bezprostředně týká, nereaguje vůbec nijak – sedí stejně jako předtím, lhostejný, ponořený do sebe, kšilt baseballové čepice sklopený až někam k nosním dírkám.

Žralok vynechává třetí skupinu, kde v testu propadli všichni bez výjimky, a dostává se k nám: „Čtvrtá skupina... kchá-kchá. Gratuluji vám, Zimmermann!“

Vzduchem letí rozsudek nad Kuřákem a krouží mezi řadami jako malý počmáraný papírový drak. Ve výchovatelské řadě se hlava Er Prvního s nosem podobným zobáku dravého ptáka pomalu otáčí a dívá se na mě.

„Tak či onak,“ šeptám. „Tak či onak se jich zbavujeme...“

„Ty ses s Ralfem bavil o Kuřákovi?“ diví se Slepec.
„Proč? Co tě to popadlo?“

Deset řad od nás Ralf křiví ústa, i když Slepčova slova nemohl slyšet, a odvrací se. Trochu se přitom podobá Kuřákovi, jako by si ti dva dočasně vyměnili oči, aby mě schválně překvapili. Žralok se vypořádal se seznamem šesté skupiny, čítajícím tři lidi, a teď přechází k dívkám.

„Jak tě napadlo, že jsem se s Ralfem bavil o něm?“ ptám se Slepce.

„Ó, logika je moje druhý jméno. Jsem velký myslitel,“ přiznává se Slepec bez falešné skromnosti. „Uhádl jsem to.“

„Ale nějak ti ta tvoje velká mysl poslední dobou čím dál častěji vynechává...“

Mou nejnovější a nejdotěrnější noční můrou je, že Slepec navěky prchne do přízračných lesů a mokřadů Rubové strany Domu a že tu po něm zůstane jen jeho bezduchá tělesná schránka, zatímco osobnost se bude toulat bůhví kde. A mě že tady nechá o samotě se všemi těmi tvářemi a přezdívkami, s jejich obavami a nadějemi... Je to ten nejděsivější konec, jaký si jen dokážu představit, ale zároveň taky jediný, který by vyhovoval samotnému Slepci. Nebo mi to aspoň tak připadá. Můj strach by musel být patrný i méně citlivému sluchu, než je ten jeho, ale Slepec se jenom směje a obrací v žert něco, co není ani trochu legrační.

„Je toho na ni moc,“ říká a míní tím svou velkou mysl.
„Všechno na světě si občas potřebuje odpočinout.“

„Hlavně nenechávej všechno na mně,“ žádám ho.
Slepec okamžitě vážní.

„Jistěže ne,“ říká. „Za koho mě máš? Nikdy neopustím ani tebe, ani ostatní.“

Zavírám oči a snažím se ovládnout závrat, kvůli níž se všechny věci okolo najednou protahují a rozmazávají, splývají do různobarevných šmouh. Tak on nás neopustí! Tu zatracenou jistotu v jeho hlase dobře znám. Až moc dobře. A zdalipak nechá nás, abychom opustili jeho? To sotva... Určitě ne ty, co už nesou cejch Domu.

„Hej, co je?“ Slepec mě chytá za límec a zlehka se mnou třepe. „Tak co se to s tebou děje?“

„Běž do háje!“ šeptám.

„Zítra!“ burácí Žralok jako rozlíčený King Kong, až se pod ním pódium otrásá. „Zítra se rozloučíme s našimi váženými vyučujícími a pošleme je na zasloužený odpočinek! Protože se zkoušky ruší, dojde k tomu dřív, než se plánovalo!“

Všichni, kdo sedí v učitelské řadě, se zvedají a otáčejí se k nám. Aula propuká v potlesk. Učitelé pečlivě předstírají dojetí, třebaže z jejich tváří lze i na tu dálku vyčíst nadšení, zatímco vychovatelé se ve své řadě naopak kaboní – je jim totiž jasné, že tu s námi už brzy zůstanou sami. Aula aplauduje, učitelé se uklánějí, Žralok jhne dojetím. A po celou tu dobu mě Slepec pevně drží za krk, jako by se bál, že jakmile mě pustí, okamžitě upadnu do mdlob. Upřímně, nemá zas tak daleko k pravdě, a ještě víc by se k ní přiblížil, kdyby ho napadlo mě uklidňovat, jako se o to před chvilkou pokoušel.

„Nyní dostanou slovo ti z našich vyučujících, kteří si budou přát pronést pár slov,“ oznamuje Žralok a papírovým ubrouskem si za ušima osušuje pot. „Závěrem dodám, že sem budou tuto i následující sobotu pozváni rodiče všech, kteří úspěšně prošli testem. A těm z nich, kteří si budou chtít odvézt své děti, aby jim dali možnost nastoupit do jiných škol, bude vyhověno.“

Aula mdle tleská – lidi mají radost, že je Žralokova řeč u konce. Nějaký aktivní Pes dokonce křičí: „Bravo!“ a rozkuráženě hvízdá, ale ostatní ho rychle tiší, a tak ředitel opouští scénu za doprovodu občasných lenivých tlesknutí. Na jeho místo nastupuje staříčkový učitel biologie, vybavený velikánským svitkem s proslovem na rozloučenou.

„Ty máš teda nervy pěkně nadranc,“ říká mi Slepec.

„Ne bez tvýho přičinění,“ vrčím. „A nechej už můj krk na pokoji, já se nikam nechystám padat.“

Poslušně dává ruku pryč. „Vidíš, a mně přišlo, že se chystáš. Tak promiň...“

Jeho úsměvu schází přední špičák a trocha té vlídnosti, i když je vidět, že se mi ji ze všech sil snaží dát najevo. Dívám se na něj pozorněji a všímám si něčeho nového. Dřív Slepec věčně nosil černé sako s dlouhými šosy, připomínající žaket z počátku století, které si oblékal na holé tělo. Dneska si ale pod ně vzal triko... A ještě se mu na krku pohupuje něco, co vypadá jako prstýnek, a šňůrkou se to zachytává o knoflíky.

„Co to máš?“ ptám se. „Tam na krku...“

„Tohle?“ podává mi železný prstýnek. „Jo, zapomněl jsem ti říct, že jsem se zasnoubil.“

„Panebože,“ říkám. „S kým?“

„S Krysou. Včera večer.“

„Gratuluju,“ vzdychám. „Takhle zpětně už asi nemá smysl to řešit, ale přece jen – to sis nemohl najít někoho vyrovnanějšího?“

„Pche!“ říká Slepec. „S váma se tak o tom budu radit. Po tom, jak jste mě odtrhli od mojí první lásky! To od vás bylo pěkně hnusný.“

„To jako myslíš tu žirafu Gábi? Prober se, Slepče, vždyť jí saháš po ramena.“

„Zato s Krysou jsme stejně vysocí.“ Schovává si prstýnek pod triko, ale hned vraští čelo a zase ho vytahuje. Nejspíš se mu otřel o rány.

„A to tě takhle vyzdobila na počest zasnub?“ ptám se, neschopen se ovládnout.

Slepčova tvář je rázem jako z kamene.

„A dost,“ říká. „Tohle téma je uzavřené.“

„Rozkaz!“ štěkám pronikavě a přesouvám veškerou pozornost na pódium, na němž už učitele biologie mezitím stačil vystřídat podmračený Čipmank s další řečí na rozloučenou, kterou ale vůbec není slyšet, protože Žralok a Ralf si šli ven zakouřit. V aule panuje téměř naprostý rozklad. Mnozí neskrývaně kouří, šum hlasů zesílil, někteří jednotlivci přebíhají z řady do řady, aby se pobavili se sousedy, a mezi Krysami hlasitě hraje hudba.

„Z celého srdce doufám... dokážete dokráčet... světlé budoucnosti... navzdory... a čest školy... daleko...“ drmolí si Čipmank pod nos bez valného zaujetí a tu a tam dělá odmlky, aby s nadějí očichal prázdnou karafu.

Protlačuju na přední židli i druhou nohu a téměř ulehám, třebaže zdejší židle jsou snad schválně navržené tak, aby se na nich nedala zaujmout pohodlná poloha. Hrbáč vypíná přehrávač a s povzdechem si ho schovává do batohu.

„Tak co se děje?“ ptá se.

„Naši vážení vyučující se s námi loučí. Zítra nebo pozítří zvednou kotvy.“

„Fakt?“ Hrbáč si Čipmanka překvapeně prohlíží. „To jako vážně? Už je nikdy neuvidíme?“

„Myslím, že ne. Takže jestli chceš někoho na rozloučenou obejmout a rozvzlykat se, radši si pospěš. A mimochodem, náš vůdce se zasnoubil. Takže můžeš obejmout i jeho.“

Slepec mi věnuje zuřivou grimasu. Hrbáč si odkašlává. Další výměna informací je však nemožná, protože k nám z přední řady proniká Zrzek s cigaretou v zubech a sedá si ke Slepci. Celá naše řada už je plná návštěvníků, kteří se choulí na krajích židlí, strkají se a snaží se jeden druhého vytlačit.

„Neodsedneme si?“ navrhuje Hrbáč. „Nějak tu začíná být těsno.“

Přikyvují. Hrbáč shrabuje svoje věci, hází si batoh přes rameno a pak se stěhujeme o tři řady dozadu, co nejdál od smečky, kvapně oblepované návštěvníky.

„A s kým se ten Slepec zasnoubil?“ ptá se Hrbáč.

„S Krysou, s kým jiným.“

„Mohl se zasnoubit i s nějakou jinou,“ nesouhlasí Hrbáč. „Je holt takovej. Nepředvídatelnej.“

Velmi trefná poznámka. Takové fráze, vražedné ve své prostotě, dokážou vypustit z úst jediné lidi, co toho obvykle moc nenamluví. Ale mě to z nějakého důvodu vůbec netěší.

„Krysa je lepší než Gábi,“ ujišťuje mě Hrbáč.

„To se ještě neví,“ odpovídám, když si vybavuju Slepcevu rozsápanou hrud'. Mám definitivně po náladě. Hrbáč si zapaluje cigaretu a pohodlně se natahuje na své židli. Mezi Ptáky začíná hlasitě, na celou aulu burácet magneťák, ale po chvíli ho někdo přece jen tlumí.

„Přeji vám šťastnou cestu, drahé děti, do velkého a šťastného života! Ano. Přeji vám jen to nejlepší!“

Čipmank sestupuje z pódia. Strídá ho Mastodont, po jehož nástupu to v aule začíná nevlídně hučet. Žralok a Ralf se mezitím vracejí. Poslední přeběhlíci se snaží kvapně využít pauzy, zatímco ti dva krácejí uličkou, a tak sálem zní funění, dupot a vrzání židlí. Dívám se na Mastodonta, a proto mi uniká okamžik, kdy vedle nás někdo usedá. Až když Hrbáč dotyčného zdraví, otáčím se a vidím, že je to Černý.

Bez svého doprovodu nevypadá tak působivě jako zdálky, když ho obklopují Psi. Dalo by se říct, že působí docela obyčejně, dokonce domácky, ale přesto se mě zmocňuje napětí. To se ví, že ho taky zdravím, jak se sluší a patří, ale potom se radši dívám na Mastodonta, abych na Černého nezůstal s neslušným zájmem civět.

„Inu, co mohu v tento okamžik říci...“

Mastodont – kostkovaný obdélník se zploštělým nosem starého boxera a odpovídajícími rty – se přes papírek s pro slovem rozhlíží po aule a odkašlává si.

„Že byste chtěl mít u sebe samopal,“ napovídá mu kdosi ze sálu. „A křiknout na první dvě řady, ať si lehnou!“

Nápověda je dost hlasitá.

Mastodont rudne a vrtí krkem, aby zahlédl křiklouna.

„Vy jedni...“ chraptí. „Ticho tam dole!“

Aula tichne. Ale je jasné, že ne nadlouho.

„Stejně jako všechny učitele, kteří zde mluvili přede mnou, i mě stálo mnoho krve a potu...“

Černý vypráví Hrbáčovi, jak ho ráno navštívila Nannetta: „Najednou koukám, že leze ventilačkou. Přiletěla sama, nezval jsem ji. Ani mi hned nedošlo, jak je to divný. Ona za mnou nikdy nešla, ani jako mládě, víš, a teď najednou přiletěla...“

Černý se dívá na Mastodonta, Hrbáč taky. Sotva pohybují rty, ale já stejně všechno slyším. A při tom se z neznámého důvodu cítím nepatřičně, jako bych je snad špehoval. Ale je to zcela neopodstatněný pocit. Copak za to můžu, že sedím tak blízko? Kdyby Černý nechtěl, abych ho slyšel, odchytíl by si Hrbáče někde jinde.

„Snažil jsem se dosáhnout toho, abyste byli o fous zdravější!“ vtrhává do mých myšlenek Mastodontův hlas. „Ale nemůžu říct, že by se mi to nějak zvlášť povedlo...“

„S tím samopalem by to bylo jistější,“ napovídá mu zase někdo ze sálu.

Mastodont dělá tíživou pauzu. Aulou se rozléhá smích a pochrochtávání.

„Ale jak jsem vám už nejednou opakoval...“

„Dobrý mrzák je mrtvý mrzák!“ přizvukuje nadšeně celý sbor hlasů.

Aby ne. Mastodontovy výroky patří už dávno do zlatého fondu. Dokonce i Slon je dokáže citovat zpaměti.

„Vy jedni parchanti zkurvený!“ řve Mastodont a obě jeho pěsti s křupnutím dopadají na řečnický pult. „Zmetci jste! Odpad lidstva!“ Do vzduchu se vznáší obláček prachu. Sál vyje a propuká v šílené ovace. „Kdybych mohl, tak mezi vás hodím granát...“

Mastodont je společnými silami celé výchovatelské řady odtážen z pódia. Žralok v pozadí zdrceně lomí ploutvemi.

Černý se otáčí ke mně.

„Co teď bude s Kuřákem?“ ptá se.

„Totéž co se všemi ostatními, řekl bych. Odvezou si ho rodiče.“

Přikyvuje a zamyšleně si mne bradu. „Sám mám dva

takový. Ale z nějakýho důvodu stejně víc myslím na něj. Je to divný. Ono to vypadá, že je to pro ně tak lepší, ale člověk si stejně připadá jako zrádce. Netuším proč.“

„Protože to tak vážně je. Opravdu jsme je zradili.“

Černý na mě úkosem hledí. Na šátku, který má omotaný kolem hlavy, mu houf titěrných lebek tančí černobílý tanec.

„Jak to?“ ptá se.

„Tím, že jsme je nedokázali změnit.“

Černý si z vaku vytahuje krabičku cigaret a jednu si schovává do náprsní kapsy.

„Je ho škoda. Je to fajn kluk. Akorát už mu vaše manýry lezly na mozek a to ho zlomilo. Však já dobře vím, jaký to je.“

„Ještě abys to nevěděl,“ dodávám s milým úsměvem.

Hrbáč, který předstírá, že lhostejně zírá do stropu, mi šlape na nohu. Ale Černý se kupodivu neuráží. Vůdcovství jeho povahu evidentně změnilo k lepšímu.

„Tys byl vždycky darebák, Sfingo,“ říká jenom.

A to je vše. Čekám, ale žádné pokračování nenásleduje.

Žralok mezitím oznamuje, že je tu „jeden z našich spolužáků, který projevil přání vystoupit“, a na scénu vzápětí vjíždí hrdý Bažant, který je ve své černobílé uniformě k nerozeznání od ostatních představitelů svého plemene.

„Každá smečka,“ říká Černý, „má svoji bílou vránu. Dokonce i Bažanti. Ale my si toho ani nemůžeme všimnout, ledaže ji vyštvou na naše území, jako se to stalo Kuřákovi. U Psů je to stejný. Rafají se navzájem, dokud všichni nesoustředí pozornost na nějakýho jednotlivce. A s tím to pak začíná jít z kopce.“

Otevírám pus, ale Hrbáč se na mě dívá tak výmluvně, že ji zase rychle zavírám. Černý mi ale z tváře stejně stíhá ledasco vyčíst.

„Zase ses chystal říct něco o mně? Tos klidně mohl. Jenže se mnou to bylo jiný. Já sám jsem chtěl být bílá vrána. Provokoval jsem vás. A možná, že jsem taková vrána byl, ale ne do té míry, jak bych si přál.“

„O co ti teda vlastně jde – o míru vlastní bělosti, anebo o bělost někoho jinýho?“ zajímám se. „Co tady spolu vlastně probíráme?“

„Mně jde úplně o všechno.“ Černý si z náprsní kapsy vytahuje připravenou cigaretu a začíná ji žmoulat v prstech. „Šestá skupina má svoje zvyklosti,“ říká. „Až tam jsem pochopil, jak doopravdy vypadá pronásledování těch, co nezapadnou do smečky. A došlo mi, že to, co se dělo ve čtvrtý skupině, byly jenom dětské hry, nic víc. Jak jednou uvidíš opravdovou štvanici, už si ji nikdy s ničím nespleteš. Je to děs.“

„Tak to je fajn,“ povídám, „žes konečně něco takovýho viděl. Já osobně to zažil v desátým roce života. S tvou pomocí a za tvý horlivý účasti.“

„Hej!“ Hrbáč prosebně vzpíná dlaně. „Sfingo, prosím, přestaň...“

„Ne, počkej.“ Jsem už tak rozjetý, že se nedokážu zastavit. „Tak ty mi tady povídáš, žes předtím, než ses dostal do šestý skupiny, nikdy nic takovýho neviděl. Zajímalo by mě, cos teda viděl, když jsi mě s celou svojí hordou lovil po Domě jak prašivou krysu!“

Černý v prstech žmoulá cigaretu, kterou si pořád ne a ne zapálit, a nedívá se na mě. Postupně vychladám a už začínám litovat, že jsem se na něj takhle utrl. Vždyť ono by se